

23

ขณะที่คนทั้งคณะควมม้าผ่านหมู่บ้านตามรายทางไปก็เห็นผู้คนในหมู่บ้านพากันหอบลูกจูงหลานเดินทางอยู่บนถนนไม่ขาดสาย บ้างก็เดินเท้าไป บ้างก็ขึ้นใส่รถล้อเดียวไป ทั้งหมดดูเหมือนจะมุ่งหน้าไปยังทิศทางของด่านจิวหลี่ด้วยสีหน้าระทมทุกข์

แรกเริ่มเว่ยเซ่าไม่ได้ใส่ใจแต่อย่างใด ทว่าเมื่อเดินทางต่อไปเรื่อยๆ ผ่านหมู่บ้านไปอีกหลายแห่งก็ยังคงเป็นเช่นเดียวกัน ในใจจึงบังเกิดความฉงนสงสัยขึ้นมา ประจวบกับม้าก็วิ่งมาจนล้าแล้ว เว่ยเซ่าจึงสั่งให้หยุดริมทางเพื่อป้อนถั่วแผ่น* ให้กับม้าและพักผ่อนชั่วคราว ขณะเดียวกันก็ให้เหลยเหยียนไปสอบถาม

เหลยเหยียนขวางชาวบ้านไว้แล้วสอบถามหลายประโยค ไม่ช้าก็กลับมารายงานว่า "พวกชาวบ้านได้ยินข่าวว่าเซี่ยไท่กำลังจะทำลาย

* ถั่วแผ่น คือถั่วที่อัดเป็นแผ่นกลม เป็นเสบียงแห้งชนิดหนึ่งที่นิยมใช้เลี้ยงม้าศึกเพราะอุดมด้วยสารอาหาร โดยเฉพาะโปรตีน

เชื่อนที่กั้นตอนบนของแม่น้ำไหลสู่ยเพื่อให้น้ำท่วมเมืองเซียว เนื่องจากแถบนี้เป็นพื้นที่ลุ่มต่ำ กลัวว่าจะพลอยแปรสภาพเป็นเมืองบาดาลตามไปด้วย พวกชาวบ้านจึงพากันหนีเอาชีวิตรอดอยู่ชอรับ"

ขณะที่ใช้ความคิด เว่ยเซ่าก็เห็นฝั่งตรงข้ามมีชาวบ้านที่กำลังลี้ภัยเดินจับกลุ่มกันมาอีกกลุ่มจึงเดินตรงไปหา

พวกชาวบ้านเห็นคนกลุ่มนี้แม้แต่งกายธรรมดา ทว่าม้าฟวงพีคนกำยำ ข้าบรูปร่างยังพกดาบ ดูไม่คล้ายเป็นคนท้องถิ่น

ในยุคสมัยเช่นนี้ ชาวบ้านตัวเล็ก ๆ ที่ยากจนข้นแค้นเช่นพวกเขาหวังเพียงจะได้ลงหลักปักฐานทำมาหาเลี้ยงชีพก็ยังไม่ง่ายตายเลยมีหรือที่จะกล้าไปต่อแยมผู้พกพาอาวุธ ขณะคิดจะหลีกเลี่ยงไปด้านข้างกลับเห็นชายหนุ่มที่อยู่ตรงกลางเดินตรงมาหา พวกเขาจึงได้แต่หยุดมองด้วยดวงตาซึ่งเผยอาการตื่นตัวระคนหวาดหวั่น

เว่ยเซ่าเดินมาถึงตรงหน้าเหล่าชาวบ้านแล้วสอบถามสถานการณ์โดยละเอียดอีกครั้ง ชาวบ้านทั้งหลายเห็นเขาเป็นมิตรอย่างเห็นอกเห็นใจ คาดหมาย อารมณ์ตื่นกลัวจึงค่อย ๆ หายไป พากันเดินขึ้นหน้ามาระบายความทุกข์

ที่แท้เมื่อเดือนก่อนเซวียไท่บุกตีเมืองเซียวซึ่งเป็นพื้นที่ในปกครองของหยางซิ่นและอยู่ห่างจากที่นี่ไปไม่กี่กิโลนั้ก ที่ตั้งของเมืองเซียวควบคุมเส้นทางน้ำในแม่น้ำไหลสู่ยจึงเป็นพื้นที่สำคัญที่ไม่อาจสูญเสีย หยางซิ่นระดมไพร่พลไปรักษาเมืองอย่างสุดชีวิต ส่งผลให้เซวียไท่ไม่อาจหักเมืองได้เสียที สุดท้ายเซวียไท่จึงคิดอุบายได้อย่างหนึ่ง โดยแบ่งกำลังพลออกเป็นสองสาย สายหนึ่งยังคงล้อมเมืองต่อไป อีกสายหนึ่งอ้อมไปยังบริเวณ

ต้นน้ำซึ่งอยู่ด้านหลังของเมืองเขียว หมายถึงทำลายเขื่อนเพื่อชักน้ำมหาศาล
ให้ไหลเปลี่ยนทิศมาจมเมืองทั้งเมืองนี้เสีย

ที่นี้อยู่ห่างจากเมืองเขียวไม่กี่ไกล ทั้งยังมีสภาพเป็นพื้นที่ลุ่มต่ำ
ชาวบ้านในตำบลและอำเภอใกล้เคียงเมื่อได้ยินข่าวต่างก็กลัวว่าจะ
เดือดร้อนไปด้วยจึงพากันอพยพลี้ภัยเช่นที่เห็น

"ปีที่แล้วฟ้าฝนแล้งหนัก พืชผลเสียหาย ฤดูสารทปีนี้สุดส่าห้ได้
เก็บเกี่ยวผลผลิตแล้วแท้ๆ กลับต้องมาเจอน้ำท่วมซ้ำเติมอีก สภาพ
ความเป็นอยู่เช่นนี้ยังจะให้ผู้คนอยู่รอดได้อย่างไรกัน" ชาวบ้านพูดมาถึง
จุดที่เข้าใจก็อดไม่ได้ที่จะปาดน้ำตา

รองมองส่งเงาหลังของชาวบ้านที่พียงผู้เฒ่าจูงลูกหลานจากไปแล้ว
เว่ยเซ้าก็ยืนเงียบอยู่ชั่วคราว

"นายท่าน ม้าพักเรียบร้อยพร้อมเดินทางแล้วขอรับ" เหลยเหยียน
เดินขึ้นหน้ามากล่าว

เว่ยเซ้ามองไปยังทิศทางของด่านจิวหลีอีกครั้ง จดจ่ออยู่ชั่วคราว
ก็เอ่ยขึ้นเนิบๆ "เปลี่ยนเส้นทางเถอะ ตามเข้าไปพบเซวียไท่กันสักหน่อย"

วันต่อมากลุ่มของเสี่ยวเฉียวก็ผ่านด่านจิวหลีเข้าสู่อำเภอหลังปี
ในที่สุดก็มาถึงจุดหมายปลายทางของการเดินทางในครั้งนี้และได้พบปะ
กับต้าเฉียวซึ่งพรากจากกันเนิ่นนานเสียที่ สองพี่น้องได้พบหน้ากันแล้ว
ขณะที่ดวงตาทั้งสองคู่สบประสาน ความรู้สึกนั้นคล้ายดังอยู่ห่างคนละ
ชาติภาพ

"พี่สาว!" เสี่ยวเฉียวร้องเรียกคำหนึ่งก่อนจะเร่งฝีเท้าวิ่งตรงไปหา

เมื่อทั้งสองข้างของสองพี่น้องกุมกระชับกันแน่นขณะที่พวกนางยัง
ตื่นแต่ไม่เคยคลาย

ตัวเขียวขอบตาแดงระเรื่อ เรียกตอบว่า "น้องพี่" น้ำตาก็พรั่งพรู
ลงมาอาบดวงหน้า

เสี่ยวเจียวประคองนางนั่งลงแล้วเช็ดคราบน้ำตาบนดวงหน้าออกให้
หลังจากสองพี่น้องได้ถ่ายทอดความรู้สึกกระหว่างที่พรากจากกันแล้ว
อารมณ์ก็ค่อยๆ สงบลงตามลำดับ

เสี่ยวเจียวพินิจญาติผู้พี่ เห็นบัดนี้ห้องของนางใหญ่อู้ยอ้าย รูปร่าง
ก็อวบอิมกว่าแต่ก่อน แม้มือเท้าจะบวมจากการตั้งครรภ์จนเดินเห็น
เชื่องช้าอยู่บ้าง ทว่าสีหน้าไม่เลวทีเดียว เสี่ยวเจียวปลอบปล้มอยู่ในใจ
เพ่งพิศห้องอันกลมโตของนางอยู่พักใหญ่ก็ยังใจไม่อยู่ยื่นหน้าเข้าไปซุกใช้
ยกมือขึ้นไปลูบคลำ ปากก็คุยกับหลานว่า "นำมาเยี่ยมเด็กดีแล้วนะ เด็กดี
ต้องไม่ตื้อไม่ชน อย่าได้ทำให้พี่สาวของน้ำต้องเหนื่อยเสีย"

ตัวเขียวหัวเราะขัน กอดน้องสาวไว้สัักพักจึงค่อยยกมือขึ้นช่วยจับ
จนนมปอยหนึ่งที่ปรกลงมาไปทัดหลังใบหูให้ จากนั้นเอ่ยกับนางว่า
"น้องพี่ ภายหลังจากที่เข้าจากมากับพี่เขยของเจ้าถึงค่อยๆ คิดได้กระจ่าง
วันนั้นที่เจ้าบอกว่าอยากจะทำงให้เขียนโหวแทนข้า ที่แท้เป็นเพียงข้ออ้าง
ที่เจ้าพูดเพื่อให้ข้าจากไปอย่างสบายใจเท่านั้น ข้าได้ใช้ชีวิตที่ดีแล้ว
ทว่าเจ้ากลับต้องแต่งเข้าสกุลเว่ยไปแทน หนึ่งปีมานี้ใจข้ากระสับกระส่าย
อยู่เสมอ กระทั่งไม่นานก่อนหน้านี้ได้รู้ความเป็นไปของเจ้าจากปากของ
คุณชายจาง ข้าถึงค่อยเบาใจลงได้บ้าง หนึ่งปีมานี้ชีวิตของเจ้าคงไม่ง่ายเลย
กรรมัง"

เสี่ยวเฉียวคลี่ยิ้มอันสดใส "พี่สาว ท่านยังไม่รู้ว่าท่านย่าสกุลเว่ยผู้นั้น แสนประเสริฐและดีต่อข้ายิ่งนัก คราวนี้ที่ข้าได้ลงได้กลับบ้านอย่างสะดวก ราบรื่นก็เป็นเพราะนางให้การดูแล"

"แล้วสามีของเจ้าเล่า เขาดีต่อเจ้าหรือไม่"

เห็นนัยน์ตาคู่งามของต้าเฉียวพิศมองตนพร้อมความหวังใยระคน รู้สึกผิดที่หนีบอยู่บนดวงหน้า เสี่ยวเฉียวนิ่งอยู่ชั่วอึดใจก่อนที่ริมฝีปาก จะประชิดไปถึงข้างหูของญาติผู้พี่แล้วเอ่ยกระซิบ "เขาก็ดีต่อข้าเช่นกัน ข้าตอบเขา เขายังไม่โกรธข้าเลย"

ต้าเฉียวตะลึงงัน รอคจนได้เห็นใบหน้าที่ทะเล้นของเสี่ยวเฉียวกำลัง ยิ้มระรื่นมองนางอยู่ นางถึงได้สติคืนมา หลุดหัวเราะอย่างกั้นไม่อยู่ "เยียนโหวดีต่อเจ้า เจ้าเสียมารยาทเช่นนั้นได้อย่างไรกันนี้"

เสี่ยวเฉียวกล่าว "ก็เขาเป็นฝ่ายยั่วโทสะข้าก่อนเอง"

ต้าเฉียวส่ายหน้า "ถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่อาจตบตีสามีนะ! เดิมทีข้ายัง กังวลอยู่เลยว่า..."

เสี่ยวเฉียวหัวเราะคิกคักก่อนจะตบหนาง "พี่สาว ท่านวางใจ เป็นใช้ได้ ตัวข้ายอมจะมีชีวิตที่ดียิ่ง!"

ต้าเฉียวยอมรับว่าเฉียวและเว่ยสองสกุลมีความแค้นของคนรุ่นก่อน ที่ยังไม่คลี่คลาย เมื่อก่อนตอนอยู่ที่เมืองตง นางก็เคยได้ยินเรื่องราว เกี่ยวกับเยียนโหวเว่ยเข้ามาบ้าง โดยเฉพาะวิธีที่เขาใช้จัดการกับหลี่ซู่ นั้น ทำให้นางไม่แค่ต้องสั่งสะทั้นทั้งที่ไม่รู้สึกหนาว แม้ไม่เคยได้พบตัว แต่ในเมื่อเขาเป็นถึงผู้ครองแห่งดินแดน ทำทางของเขาในจินตนาการ ของต้าเฉียวจึงควรจะน่าเกรงขามจนไม่อาจก้าวล่วง นางจึงนึกไม่ถึง

สักนิดว่าชีวิตส่วนตัวของเขาเมื่ออยู่ร่วมกับน้องสาวนางจะเป็นเช่นนี้ไปได้ นับแต่นางออกเรือนกับปี่จื้อ เขาก็เอาใจใส่นางในทุกเรื่อง และด้วยความที่นางเองก็มีอุปนิสัยอ่อนโยน จึงยากจะจินตนาการได้จริงๆ ว่า เหตุการณ์เช่นไรกันหนอที่เยียนโหวไปยั่วโทสะของน้องสาวนางจน ถูกตบเข้าแต่ไม่คิดโกรธเคือง

ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม โดยทั่วไปหากบุรุษถูกภรรยาตบแล้วไม่นึกโกรธ เช่นนี้ ก็เห็นได้ชัดว่าต้องรักชอบภรรยาอย่างยิ่ง

เดิมที่ต้าเฉียวละอายแก่ใจมาตลอดที่ตนได้ครองคู่กับสามีที่พึงใจ ทว่ากลับทำให้น้องสาวต้องตกอยู่ในห้วงอันทุกข์ยาก

มาวันนี้เห็นทีว่าจะเป็นการจับคู่ที่ลงตัวยิ่ง น้องสาวกับเยียนโหว ประองตองกลมเกลียว รักใคร่แน่นแฟ้นไม่ธรรมดาเช่นกัน

ในที่สุดต้าเฉียวก็วางใจได้เต็มทีเสียที นางกุมมือเสี่ยวเฉียวไว้ พลังกล่าว "เจ้ามาคราวนี้ก็อยู่สักหลายวันหนอยเถิด รอไว้จะกลับไป เมื่อไรข้าจะให้พี่เขยเจ้าเป็นคนส่งเจ้ากลับบ้านอวี๋หยางด้วยตนเอง"

บริเวณโค้งรัยลี่ทางตะวันตกเฉียงเหนืออันเป็นจุดที่แม่น้ำไหวสุ่ย ไหลมาบรรจบที่เมืองเซียวนั้น มีเขื่อนยาวสิบลิ้นนามว่าอันเล่ออยู่แห่งหนึ่ง ซึ่งสร้างไว้ตั้งแต่หลายสิบปีก่อนแล้ว

ยามนั้นราชสำนักฮั่นแม้ตกต่ำว่าพระราชอำนาจยังคงอยู่ เจ้าเมืองเซียวจึงเกณฑ์แรงงานราษฎรมาร่วมกันสร้างเขื่อนเป็นเวลาสามปีจนเสร็จสิ้น ทุกครั้งที่แม่น้ำไหวสุ่ยเอ่อท้นก็อาศัยเขื่อนแห่งนี้ป้องกันพื้นที่ปลายน้ำ รวมเจ็ดสิบสองหมู่บ้านแปดอำเภอของเมืองเซียวเอาไว้ เพื่อระลึกรถึง

เจ้าเมืองท่านนั้น ราษฎรในพื้นที่จึงตั้งชื่อเขื่อนนี้ตามสมญานามของท่านว่า 'อันล่อ'

เขื่อนอันล่อผ่านการกัดเซาะจากแม่น้ำไหลสูยมาหลายสิบปีแล้ว บัดนี้แม้ค่อยๆ ทรุคโตรมไปตามกาลเวลาและอยู่ในสภาพขาดการซ่อมบำรุงจนส่งผลให้มีน้ำรั่วไหลบ้างประปรายเมื่อแม่น้ำไหลสูยเพิ่มระดับขึ้นกะทันหัน ทว่าสภาพโดยรวมของเขื่อนก็ยังคงต้านทานกระแส น้ำได้เช่นเดิม ด้วยพึ่งพาเขื่อนแห่งนี้เอง ความปลอดภัยของราษฎรในเมือง และพื้นที่ใกล้เคียงจึงล้วนได้รับการปกป้อง แต่ในวันนี้เขื่อนนามอันล่อแห่งนี้กลับไม่สงบสุขเช่นกาลก่อนอีกแล้ว

เริ่มตั้งแต่เมื่อวานเป็นต้นมา ขณะที่ผู้ว่าการมณฑลสวีโจวเซวียไท่ แสร้งล้อมเมืองต่อไปเพื่อสร้างความสับสนแก่หยางชิน อีกทางหนึ่ง ก็ลอบส่งเจ้าซวีกับจางเปียวสองแม่ทัพใต้อาณัติของตนให้นำไพร่พลหนึ่งพันนายอ้อมมาถึงที่นี่ โดยระหว่างทางยังคงวาดต้อนแรงงานมาจำนวนมากเพื่อขุดทำลายแนวลาดหลังเขื่อน

แรงงานเหล่านี้ล้วนเป็นชาวบ้านในท้องที่ซึ่งถูกบังคับกวาดต้อนมา ในใจต่างรู้ดีว่าหากเขื่อนถูกทำลาย แม่น้ำไหลสูยก็จะไหลเปลี่ยนทิศมาบ้านเรือนไร่นาที่อยู่ปลายน้ำจะหายหมดสิ้น และที่น่าพรั่นพรึงยิ่งกว่าคือหากขุดทำลายเขื่อนได้ยาวหนึ่งลี้ตามที่ถูกสั่งไว้เมื่อไร แม่น้ำไหลสูยก็จะไหลทะลักเข้ามาในฉับพลัน แรงงานที่มีเพียงสองขาเช่นพวกเขา ไหนเลยจะหนีรอดจากการกลืนกินของกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากไปได้ ด้วยเหตุนี้ตั้งแต่เมื่อวานพวกเขาจึงขอร้องอันวอนกันไม่หยุดปาก ทว่าเจ้าซวีกับจางเปียวมีหรือจะรับฟัง พวกที่ท้วงติงไม่ยอมทำตามคำสั่ง

ล้วนถูกสังหารในดาบเดียวแล้วโยนทิ้งลงแม่น้ำไหลสุยไปจนสิ้น เหล่าแรงงานที่เหลือจึงได้แต่กลักรั้งความเจ็บแค้นโดยไม่กล้าต่อต้านอีก ถูกบีบคั้นให้จำต้องจับเครื่องมือชุดเจาะชุดทำลายเชื่อมต่อไป แม้ว่าอากาศจะหนาวจัด แต่เมื่อถึงวันนี้เชื่อมซึ่งเดิมสมบูรณ์ดีก็ถูกชุดเจาะจนแนวลาดหลังเชื่อมเกิดร่องลึกยาวเหยียดต่อเนื่องกว่าหนึ่งลิ้วแล้ว แม่น้ำไหลสุยอาจจะลวงผ่านจุดเปราะบางนี้เข้ามาได้ทุกเมื่อ สถานการณ์กำลังคับขันถึงที่สุดแล้ว

บริเวณริมเชื่อมชุมนุมไปด้วยชาวบ้านจำนวนมากที่ได้ยินข่าวแล้วรีบรุดมาถึง ทุกคนต่างร่ำไห้พลาถคุกเข่าวอนขอความเมตตา ทว่าเชาซีวีกับจางเปียวยังคงทำหูทวนลม สั่งให้ทหารขับไล่พวกชาวบ้านไปพลาถเสียยดีพวกแรงงานที่ทยอยหยุดเครื่องมือไม่กล้าชุดลึกกว่านี้ไปพลาถ

ด้านล่างของเชื่อมอันเลื่องดังระงมไปด้วยเสียงคร่ำครวญเคล้าเสียงคำทอ เหตุการณ์ซึกวุ่นวายขึ้นทุกทีแล้ว

ก่อนหน้านี้เชวียไท่มีบัญชาเด็ดขาดลงมาว่าจะเอาชีวิตเชาซีวีกับจางเปียวหากจัดการเรื่องชุดทำลายเชื่อมไม่สำเร็จ ดังนั้นไม่ว่าอย่างไรทั้งสองก็ต้องคุมคนชุดทำลายเชื่อมให้ได้ก่อนฟ้ามีวันนี้ ฝ่ายตนจะได้อาศัยสีแห่งรัตติกาลลอบขึ้นที่สูงไปก่อน ยามนี้แลเห็นดวงตะวันค่อยๆ เคลื่อนไปสู่ทิศตะวันตกแล้ว ทว่าพวกแรงงานกลับเริ่มก่อความวุ่นวายเสียนี้ ทั้งพวกชาวบ้านละแวกใกล้เคียงก็มารวมตัวกันมากขึ้นทุกที เชาซีวีจึงกัลดักลุ่มรุ่มร้อนอยู่ในใจ ครั้นมองเห็นชายชราผมสีดอกเลาที่อยู่ใกล้เคียงทำงานซึกซ้างจึงเดินตรงไปตะไส่หนึ่งเท้าจนชายชราตกลงไปบนพื้นแล้วเสียน้ำแรงๆ อีกหลายที

ฝ่ายจางเปียวเห็นพวกแรงงานที่อยู่ใกล้ๆ ต่างหยุดมือมองมาด้วย
แววตาตื่นกลัว ใจก็คิดว่าการเชือดไก่ให้ลิงดูถึงจะเห็นผลมากที่สุด ดังนั้น
จึงชักดาบประจำกายออกมาแล้วเงื้อแทงลงใส่ชายชราที่อยู่บนพื้นคนนั้น
ท่ามกลางเสียงร้องแตกตื่นของผู้คนทั้งหมด

ทว่าแขนพิงจะแทงลงกลับถูกคนผู้หนึ่งยุดไว้จากด้านหลังเสียก่อน
"ท่านแม่ทัพช่างมีบารมีน่ายำเกรงเสียจริง ถึงกับลงมืออำมหิตเช่นนี้
ต่อผู้เฒ่าคนหนึ่งที่เราซึ่งอาวุโสได้!" เหลยเหียนกล่าว

จางเปียวไม่รู้จักเหลยเหียน เมื่อหันขวับไปเห็นผู้ที่ขัดขวางตนไว้
แม้คนตรงหน้าจะสวมเพียงชุดลำลองทั่วไป ทว่ามองปราดเดียวก็รู้แล้วว่า
อีกฝ่ายเป็นคนในกองทัพ ทั้งที่กำลังแขนของตนก็นับว่าไม่เบา แต่เมื่อ
ถูกอีกฝ่ายยุดไว้เช่นนี้ก็กลับไม่อาจแทงดาบลงไปได้อีก ภายใต้อายุตา
เพ่งมองของผู้คนมากมาย จางเปียวจึงทั้งอับอายทั้งมีโทสะขณะกล่าว
"เจ้าเป็นใครกัน ถึงกับบังอาจสอดมือมาทำลายงานใหญ่ของนายข้า
เชียวหรือ!"

เหลยเหียนเอ่ยกลับหัวเราะ "ไว้เชิญศิระของเจ้าย้ายลงมาจาก
บ่าแล้วข้าค่อยบอกเจ้าแล้วกันว่าข้าเป็นใคร!"

จางเปียวโกรธอย่างมาก เขาทุ่มแรงอย่างเต็มที่จึงสลัดแขนหลุดจาก
พันธนาการได้ จากนั้นก็ตีวัดดาบโรมรันกับเหลยเหียนในทันที พลทหาร
ที่อยู่ข้างเคียงต่างรีบล้อมเข้ามาหมายจะช่วยอีกแรง ทว่าคนทั้งสอง
รบพุ่งกันในระยะประชิด ไม่มีช่องให้ผู้อื่นสอดมือได้เลย พวกเขา
ทำได้เพียงให้กำลังใจจางเปียวอยู่ด้านข้างเท่านั้น

ไม่คาดว่าเพียงไม่กี่กระบวนท่าผ่านไปจางเปียวกลับแผดเสียงร้องลั่น

แขนข้างหนึ่งถึงกับถูกฟันขาดไปต่อหน้าต่อตาแล้ว

จางเปียวทรุดลงกับพื้น กุมแขนที่ถูกด้วนพลางร้องครวญคราง
เจาซีที่รีบรุดมาตามเสียงก็ตื่นตระหนกเป็นการใหญ่ รีบสั่งระดมทหาร
ที่อยู่ข้างเคียงให้กระชับวงล้อมเข้ามา

เหลยเหยียนไม่ครั่นคร้ามแม้แต่น้อย เผยป้ายประจำสกุลเว่ย
สีเหลืองทองอร่ามที่อยู่ในมือพร้อมตะโกนก้องกัมธัง "ข้าคือเหลยเหยียน
บริวารเยียนโหวสกุลเว่ยแห่งโยวโจว! วันนี้ท่านโหวนายข่านำทหาร
ผ่านทางมาที่นี่ ได้ยินว่าเซวียไท่ไร้คุณธรรม เพียงเพื่อจะช่วงชิงพื้นที่เล็ก ๆ
ถึงกับไม่ไยดีความปลอดภัยของพีป่าน้ำอาอันบ่ไม่ถ้วนในเจ็ดสิบสอง
หมู่บ้านแปดอำเภอที่อยู่ปลายแม่น้ำไหวสุ่ยนี้ คิดจะทำลายเชือกชักน้ำเข้า
ท่วมเมือง! ประพฤติโหดชั่วชัတ်ต่อครรลองฟ้าเช่นนี้ไหนเลยจะนั่งดูตาย
ไม่แยแสได้ พีป่าน้ำอาทั้งหลายอย่าได้หวาดกลัว ทุกเรื่องล้วนมีนายข้า
อยู่ทั้งคน!"

คนทั้งหมดตกตะลึงอย่างที่สุด หันหน้ามองไปบนยอดเนินที่อยู่
ไม่ไกลนักก็เห็นชายหนุ่มผู้หนึ่งยืนสง่าอยู่ตรงนั้น มือของเขาวางกดอยู่
บนกระบี่ ใบหน้าเคร่งขรึมน่าเกรงขาม มีทหารพกดาบสืบกว่านายยืนเป็น
ระเบียบอยู่ด้านหลัง ยามนั้นกระแสลมโหมแรงจากด้านหน้าพัดพา
ชายเสื้อของเขาให้ปลิวไสว ยิ่งขับเน้นให้รูปร่างของชายหนุ่มแลดู
สูงตระหง่านยิ่งใหญ่มากลิ่นอายเจกเช่นผู้เป็นใหญ่แห่งใต้หล้าสาดฉาย
ตรงมาสบผู้คน

สกุลเว่ยแห่งโยวโจวไม่เพียงต่อต้านการรุกรานของชนเผ่าซงหนู
มาทุกชั่วคน มาถึงรุ่นนี้เยียนโหวเว่ยเซ่ายังผนวกกลืนมณฑลจีโจว

ควบรวมนมณฑลปึงโจว จนผนึกแดนเหนือเป็นปึกแผ่นในที่สุด สองปีมานี้ จึงมีชื่อเสียงบารมีเป็นที่รู้จักของผู้คนไปทั่วหล้าแล้ว

เมื่อครั้งปีก่อนเซวียไท่จับมือกับเงินเสียงร่วมมือกันเพื่อบุกตีมณฑลเหยียนโจว ไม่คาดว่ากลับถูกเว่ยเซ่าสอดมือเข้ามาทำลาย ไม่เพียงแต่ข้อตกลงเป็นมิตรกันจะถูกฉีกกระจาย กระทั่งมณฑลสวีโจวถิ่นเดิมยังหวุดหวิดจะถูกหยางซิ่นฉกเอาไปได้ เซวียและเว่ยสองสกุลจึงผูกค้ำกันนับแต่นั้นแล้ว เพียงแต่ที่ผ่านมาฝ่ายหนึ่งอยู่แดนเหนือ อีกฝ่ายอยู่แดนใต้ ยังไม่ได้ปะทะกันซึ่งหน้าก็เท่านั้น

เฉาซวีไต้ยินข่าวเมื่อไม่กี่วันนี้เองว่าทัพใหญ่ของเว่ยเซ่าเพิ่งจะคว่ำชัยในศึกที่เมืองซ่งตั้งได้ไม่นาน ไหนเลยจะคาดคิดว่าห้วงเวลานี้อีกฝ่ายจะมาปรากฏตัวที่นี้ด้วยตนเองได้ ชื่อเสียงบารมีของเว่ยเซ่ากระเดื่องเลื่องลือไปทั่วทั้งสี่สมุทร มิหนำซ้ำเหลยเหยียนยังบอกว่าเขานำทหารมาด้วย ในใจเฉาซวีจึงบังเกิดความหวาดหวั่นพร้อพริ่ง ลอบคิดว่าตนมีกำลังพลเพียงพันเดียว หากสู้รบกันขึ้นจริง เกรงว่าจะไม่ใช่คู่ต่อสู้ของอีกฝ่ายสักนิด มิสู้รีบถอนกำลังเสียก่อน นำข่าวที่เว่ยเซ่าลอบยกทัพลงใต้กลับไปแจ้งต่อผู้เป็นนายโดยเร็วจะดีกว่า

เฉาซวีคิดเสร็จก็ก้าวถอยหลังไปซ้าๆ จวบจนถอยห่างไปหลายจั้ง จึงพลิกกายขึ้นหลังม้า คบตะบึงไปยังทิศทางของเมืองเซียวในทันที

สีหน้าของเว่ยเซ่านิ่งขริมเย็นซาขณะยื่นแขนไปปรับคันศรขนาดใหญ่ที่ทหารคนสนิทส่งมาให้ เขาพาดลูกธนูแล้วนำวสายเล็งตรงไปยังเงาหลังบนอาสาทที่ควบไกลออกไปทุกขณะ เสียงฝึ่งดังขึ้นเมื่อเขาปล่อยลูกธนู ผละจากสาย ลูกธนูหนึ่งดอกที่ถูกยิงส่งออกไปด้วยความเร็วประหนึ่ง

จะไล่กวาดสายฟ้าไล่ล่าสายลมที่เสียบลึกเข้าสู่ใจกลางหลังของเขาวรี
ในพริบตา

เขาวรีหัวคะมำร่วงตึงจากหลังม้าตกพื้นถึงแก่ความตายทันที

"ข้าคือเว่ยเซ่าแห่งโยวโจว บัดนี้ได้นำทัพใหญ่มาถึงที่นี่แล้ว! เซวียไท่
ไร่ซึ่งคุณธรรม ทุกคนมีสิทธิ์จะเด็ดชีพมันทั้งสิ้น! พวกเจ้าทหารฝ่ายเซวียไท่
จงวางอาวุธเสีย แล้วข้าจะเว้นโทษตายให้!" เว่ยเซ่าเก็บค้อนศร สูดหายใจ
เข้าลึกๆ แล้วเปล่งเสียงท้าลมอย่างชัดถ้อยชัดคำ

ทหารฝ่ายเซวียไท่มีผู้ใดบ้างไม่รู้จักนามของเว่ยเซ่าแห่งแดนเหนือ
ต่างก็ตื่นตระหนกที่เห็นเขาปรากฏกายขึ้นที่นี้พร้อมบารมีอันน่าเกรงขาม
และพลังอำนาจที่สยบขวัญผู้คน พวกเขาถึงกับไม่มีใครหาญกล้าเดิน
ประชิดเข้าไปสักคนเดียว เพียงชั่วเวลาสั้นๆ เท่านั้นจึงเป็ยวกับเขาวรี
ก็เจ็บหนึ่งตายหนึ่ง พอขาดแม่ทัพ ไจทหารก็ไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว
ประกอบกับพวกเขาเหล่านี้มีจำนวนมากที่ตอนแรกถูกบังคับจับกุมมาเป็น
ทหาร มิใช่พวกซัวซัวสามานย์ไปเสียทุกคน เมื่อถูกเสียงอันก้องกังวาน
ของเว่ยเซ่าปลุกเรียกสติ แต่ละคนจึงหวาดผวาทิ้งอาวุธลงพื้น พวกกัน
หันหลังหนีเตลิดไปคนละทิศละทาง พริบตาบนเขื่อนก็เหลือแต่พวก
แรงงานกับพวกชาวบ้านที่มาชุมนุมกันมากขึ้นทุกที ไม่รู้ว่าเป็นใครที่
เริ่มคุกเข่าลงก่อนกระทั่งพาให้คนทั้งหมดคุกเข่าต่อเว่ยเซ่าตามๆ กัน
ทั้งหมดให้ร้องก้องด้วยสำนึกในบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของท่านนิเว ผู้ที่ร่ำให้
น้ำหน้ำตานองหน้ามีมากจนนับไม่ถ้วน

เว่ยเซ่าก้าวลงจากแท่นหิน บอกให้ราษฎรเร่งมือกันนำก้อนดินที่ขุด
ออกมาอัดกลับลงไปเพื่อเสริมความมั่นคงของเขื่อนไม่ให้เกิดอันตรายได้

เมื่อคนทั้งหมดถูกเตือนสติก็พร้อมใจกันลงมือโดยมีช่างปูนที่รุดมาถึงนานแล้วเป็นผู้นำ ทว่าตอนนี้เองกลับมีแรงงานหลายคนวิ่งหน้าตื่นมาแจ้งว่าแนวลาดหลังเขื่อนตรงช่วงต้นมีน้ำทะเลลักออกมาแรงอย่างยิ่ง คาดว่าคงเพราะบริเวณนั้นถูกขุดลึกจนเกินไป

ราษฎรที่อาศัยอยู่สองฝั่งแม่น้ำไหลสลับต่างรู้ว่าเมื่อใดที่แนวลาดหลังเขื่อนมีน้ำทะเลลักออกมาก็แสดงว่าผนังเขื่อนส่วนที่อยู่ใต้น้ำเกิดรูรั่วขึ้นแล้ว หากไม่รีบค้นรูรั่วให้พบแล้วทำการอุดให้ทันท่วงที พลังน้ำก็จะส่งผลให้รูรั่วขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และเป็นไปได้สูงที่เขื่อนจะทรุดตัวจนถึงขั้นแตกพัง ซึ่งอันตรายเป็นอย่างยิ่ง

เหล่าราษฎรต่างหน้าถอดสีรีบวิ่งไปดูโดยไม่รอช้า เห็นแนวลาดหลังเขื่อนมีน้ำโคลนสีเหลืองขุ่นทะเลลักออกมาไม่ขาดสายจริงเสียด้วย ไม่ช้ามวลน้ำก็รวมตัวกันดุจลำธารสายหนึ่ง คนทั้งหมดต่างร้อนใจเป็นขึ้นไปบนเขื่อนหมายจะเสาะหารูรั่ว ทว่าผืนน้ำไพศาลเช่นนี้ไหนเลยจะเสาะพบกระแสน้ำที่หม่นวนอยู่ข้างใต้ในเวลาอันสั้นได้เลย

ในจำนวนผู้ติดตามของเว่ยเซ่า มีชาวเมืองฉู่แห่งแดนใต้อยู่ผู้หนึ่งที่สันทัดทางน้ำนามว่าเฉินเซ่า เมื่อเขาเห็นเหตุการณ์เช่นนี้จึงเป็นฝ่ายก้าวออกมาอาสาในทันที "ท่านโหว ให้คนผูกเชือกเส้นหนึ่งไว้ที่เอวของข้าหน่อย แล้วหย่อนข้าน้อยลงน้ำไปเสาะหารูรั่วก็ได้ขอรับ"

นอกจากกระแสน้ำที่เชี่ยวกรากที่มโหฬารแล้ว หากผนังเขื่อนส่วนที่อยู่ใต้น้ำมีรูรั่วยังจะเกิดแรงดูดมหาศาลอีกด้วย การหย่อนคนลงไปเช่นนี้ ต่อให้ผูกเชือกไว้ที่ตัว แต่ถ้าหากถูกกระแสน้ำดูดเข้าสู่ใต้น้ำวนก็อันตรายอย่างมากอยู่ดี

ขณะที่เว่ยเซ่าลงเลิใจอยู่นั้น สุ่มเสียงชราภาพเสียงหนึ่งก็เอ่ยขึ้นที่ด้านหลัง "ข้ามีอยู่วิธีการหนึ่ง ท่านโหวไม่จำเป็นต้องส่งคนลงไปเลี้ยงอันตรายหรอก!"

เว่ยเซ่าหันหลังไปมองก็พบว่าผู้เอ่ยวาจา คือชายชราที่แต่งกายในชุดผ้าป่านเช่นคนพเนจร บนบ่าแบกถุงยาอยู่ใบหนึ่ง เรือนผมแม้ขาวโพลนทว่าสีหน้าแดงสดใส คราขาวพลีลลอลมขณะเดินก้าวยาวตรงมาทางเขา เมื่อเดินเข้ามาใกล้เห็นเว่ยเซ่ากำลังมองตนอยู่ ชายชราก็เพียงแต่ผงกศีรษะให้เล็กน้อย ก่อนจะรีบสั่งการให้ผู้คนไปนำผืนเสื่อกับผ้าม่านเนื้อหนามาโดยเร็ว หลังจากมัดด้านบนของผ้าม่านเสื่อด้วยเชือกและถ่วงชายด้านล่างด้วยของหนักแล้วจึงให้หย่อนลงในน้ำแนบไปกับแนวลาดหลังเขื่อน จากนั้นก็ค่อยๆ เลื่อนผ้าม่านเสื่อไปตามแนวลาดนั้น

ขณะที่เลื่อนผ้าม่านเสื่อไปช้าๆ ตามที่ชายชราบอก ชาวบ้านพลันรู้สึกว่ามีบริเวณหนึ่งถูกอุดตึงไว้จนลากดึงต่อไปได้ยากลำบากยิ่ง ต่อเมื่อสังเกตเห็นว่ากระแสน้ำที่ไหลบ่าออกจากแนวลาดหลังเขื่อนเบาลงตามไปด้วย ทุกคนจึงพากันประสานเสียงโห่ร้องยินดีในทันที พวกเขารู้ว่าในที่สุดก็พบรูรั่วแล้ว

ทันทีที่หารูรั่วพบ ช่างปูนก็รีบนำคนไปอุดซ่อมแซม รอจนอุดรูรั่วเสร็จสิ้น น้ำที่ทะลักออกจากแนวลาดหลังเขื่อนก็ค่อยๆ ไหลระบายไปจนหมด ผู้คนที่เหลือต่างเดินทางกลับบ้านก่อนคืนคืนกลับที่เดิมกันต่อก่อนหน้านั้นที่ถูกบังคับให้ขุดดิน แต่ละคนก็ล้วนพอใจด้วยความจำยอม ทว่ายามนี้กลับแย่งกันไปทำหน้าที่ กลัวแต่จะรั้งท้ายผู้อื่นหนึ่งก้าว

รอจนเหตุคับขันถูกจัดการไปหมดแล้ว เว่ยเซ่าจึงทอดมองไกลไปยัง

ทิศทางของด้านจีวหลี่ ขณะลั้งเลใจอยู่ก็เห็นชายชราชุดปานผู้้นั้นเดิน
ก้าวยามมาหาตน

สายลมแรงหอบเคราะห์าของชายชราให้พัดพลิว แผ่ซ่านกลิ่นอาย
เฉกเช่นเขียนผู้บำเพ็ญพรตอยู่หลายสวน

"ข้าขอค่านับท่านโหว" ชายชราหยุดยืนที่ด้านหน้าเว่ยเซ่าแล้ว
ประสานมือกล่าว

ด้วยเห็นว่าชายชราผู้นี้ดูแล้วไม่ธรรมดา แผงซึ่งบุคลิกของยอดคน
ผู้เร้นกายสันโดษ เว่ยเซ่าจึงไม่กล้าทะนงตน แสดงคารวะต่ออีกฝ่าย
ด้วยพิธีการของผู้เยาว์ก่อนกล่าว "ไม่ทราบที่ท่านผู้เฒ่ามาจากที่ใด และ
กำลังจะมุ่งหน้าไปหนใดหรือ เมื่อครูล้วนอาศัยท่านผู้เฒ่าโดยแท้
ถึงสามารถจัดการภัยพิบัติจากเขื่อนแตกลงได้ ข้าเลื่อมใสยิ่งนัก"

ชายชราชุดปานมองเว่ยเซ่าด้วยสองตาที่เปล่งประกายเจิดจ้าขณะ
เอ่ยป่นยืม "ข้าพอจะรู้วิชาแพทย์เล็กน้อย ด้วยเห็นว่าผู้คนในใต้หล้า
โดยมากล้วนตกทุกข์ได้ยาก ข้าจึงออกท่องไปทั่วแดน ถือเสียว่าช่วยเหลือ
ผู้คนตามวาสนา หลายวันก่อนข้าสังเกตปรากฏการณ์ดวงดาวยามราตรี
พบว่าสี่สัตว์เทพกับสามเขตกำแพง* เรียงตัวพร้อมหน้าอยู่เหนือผืนฟ้า
บริเวณนี้ ดาวจักรพรรดิในเขตจื่อเว่ยหยวนอยู่กึ่งกลางโดยมีดาวในเขต
ไท่เว่ยหยวนและเทียนชื้อหยวนขนานปกป้องอยู่ แสงดาวเจิดจรัสสว่างไสว
ยิ่ง ข้าเห็นว่าเป็นปรากฏการณ์อัศจรรย์จึงสืบเสาะตามมา ประจวบกับ

* ชาวจีนโบราณแบ่งดวงดาวบนท้องฟ้าออกเป็นเขตต่างๆ โดยเขตที่มีสถานะสำคัญที่สุดก็คือสี่สัตว์เทพ
กับสามเขตกำแพง สี่สัตว์เทพประกอบด้วย 28 กลุ่มดาว ได้แก่ มังกรเขียวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศตะวันออก
พยัคฆ์ขาวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศตะวันตก หงส์ขาวคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศใต้ และเต่าดำคือเจ็ดกลุ่มดาวทิศเหนือ
ส่วนสามเขตกำแพง ได้แก่ จื่อเว่ยหยวน ไท่เว่ยหยวน และเทียนชื้อหยวน มักบ่งชี้ถึงเหตุเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้อง
กับฮ่องเต้ วังหลวง รวมถึงขุนนางบริวาร

ได้ยืนยันว่าเขื่อนอันแล้วเกิดเหตุผิดปกติจึงตามมาดู ไม่คิดว่าจะได้พบกับท่านโหวทนี่ และได้เห็นจริงกับตาตนเองว่าท่านโหวทไม่เพียงมีฝีมือเชิงยุทธศาสตร์และสติปัญญาเท่านั้น ในใจยังมีเมตตาธรรมอีกด้วย อาณาประชาราษฎร์ทั่วหล้านับแต่นี้จะได้มีความหวังกันแล้ว"

ขณะที่ทั้งสองสนทนากัน ชาวบ้านก็ค่อยๆ รุมล้อมเข้ามาเจี่ยหูฟัง แม้ว่าจางชวยซาฟั้งแล้วจะเข้าใจก็มีใช่ ไม่เข้าใจก็มีเชิง ทว่ารอจนได้ยินคำว่า 'ดาวจักรพรรดิ' แต่ละคนก็ดูเหมือนจะเข้าใจกระจ่างในทันที ต่างอดไม่ได้ที่จะมองเว่ยเซ้าด้วยใบหน้าที่เผยความเคารพยกย่อง ก่อนจะยื่นหน้ากระซิบกระซาบกัน

เว่ยเซ้าผู้นี้แท้จริงมีอุปนิสัยดุร้าย พื้นฐานจิตใจขาดความกรุณา ถึงขั้นมีความแค้นเพียงเล็กน้อยก็ต้องชำระให้จงได้ หาไม่เมื่อครั้งยังเป็นเด็กหนุ่มคงไม่ได้รับสมญานามว่าจอมอหังการน้อยหรือ

ยามนี้แผ่นดินไรซึ่งฮ่อแต่ที่แท้จริง คนทั่วหล้าย่อมจะเข้าร่วมช่วงชิงเว่ยเซ้าเองก็ไม่ยกเว้น ในเมื่อเขาได้นั่งอยู่ในตำแหน่งนี้แล้วก็ย่อมจะมีจิตใจทะเยอทะยาน การครองความเป็นใหญ่รวมถึงใช้กำลังทหารช่วงชิงได้หลักก็คือความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ที่เขาหลงใหลมาตลอด

แต่ในขณะเดียวกันหลายปีที่ผ่านมาเขาก็ได้สืบฮูหยินหมั้นเตือนสติอยู่เสมอ และยังมีกษัตริย์คอยอยู่ด้านข้างโน้มหน้าตักเตือนอีกแรง ประกอบกับวัยที่เติบโตใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ เมื่อตระเวนไปทั่วจนพบเห็นความเป็นอยู่อันยากแค้นของราษฎรมากเข้า เขาซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่งสูงนี้จึงเริ่มมองความทุกข์ยากของราษฎรเป็นเช่นหน้าที่ และเก็บเอามาใส่ใจมากขึ้นทีละน้อย

วันนี้เหตุที่เขาเปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน ประการแรกเพราะตั้งใจจะทำคุณแก่หยางซิ่น ประการที่สองเพราะถูกสภาพอันน่าเวทนาของชาวบ้านที่พบเจอระหว่างทางทำให้สะทกสะทอนใจจริงๆ โดยไม่นึกว่าจะมาพบกับชายชราผู้มีความรู้สูงส่งเช่นนี้ก็ได้

เว่ยเซ้ายอมจะฟังเข้าใจความนัยในวาจาของชายชราจึงอดไม่ได้ที่จะตะลึงไปเล็กน้อย

เมื่อชายชราผู้นั้นพูดจบก็ทำความเคารพต่อเว่ยเซ้าอย่างสูงด้วยการหมอบกราบ จากนั้นจึงลุกขึ้นหมุนกายเดินก้าวยาวจากไปเฉกเช่นขามา

เว่ยเซ้ามองเงาหลังของอีกฝ่ายแล้วเอ่ยถามอย่างอดไม่ได้ "ขอถามท่านผู้เฒ่า นามอันสูงส่งของท่านเรียกขานว่าอย่างไร"

"ข้ามีศิษย์ที่สั่งสอนเพียงสามเดือนอยู่คนหนึ่ง บัดนี้รับใช้อยู่ได้ปกครองของท่านโหวนี่เอง หวังว่าท่านโหวจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง หากวันหน้าสร้างประโยชน์สุขแก่ราษฎรเช่นที่ข้าได้พบเห็นในวันนี้ ก็จะเป็นโชคดีใหญ่หลวงของได้หล้า!" ชายชราไม่ได้หันหลังกลับมา เสียงเอ่ยตอบลอยละล่องมาตามแรงลม แขนกว้างของชุดผ้าป่านสะบัดพลิ้ว ไม่ช้าเงาร่างของเขาก็หายลับไปท่ามกลางทุ่งกว้างริมฝั่งแม่น้ำไหลสุ่ย

จวบจนชายชราชุดป่านจากไปไกลแล้ว เว่ยเซ้าจึงนึกขึ้นได้ว่าชายชราผู้นี้ น่าจะเป็น 'ไป่ซือ' ผู้สืบทอดของสำนักโม้จยารุ่นปัจจุบันที่กงซุนหยางเคยเอ่ยกับเขาขณะพบกันโดยบังเอิญบนหอถ่านไถนคืนหนึ่ง เมื่อครั้งยังอยู่ที่เมืองซินตู

เว่ยเซ้าตกตะลึงอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าจะได้พบไป่ซืออย่างไม่คาดฝันที่นี้ ทว่าหลังจากอารมณ์ตกตะลึงผ่านพ้นไปแล้ว ถ้อยคำที่ไป่ซือ

พูดก่อนจะจากไปนั้น แท้จริงเขาไม่ได้เก็บมาใส่ใจสักเท่าไร คำทำนาย
ชะตาดาวจักรพรรดิหรือคำกล่าวเรื่องฟ้าลิขิต เขาล้วนไม่เคยเชื่อถือ
มาก่อน

ตั้งแต่วัยตอนที่เขาในวัยสิบสองได้เห็นบิดากับพี่ชายพลีชีพ
ในสนามรบกับตา สิ่งที่เขาเชื่อถือก็คือ...มีแต่ตนเองแข็งแกร่งเท่านั้น
ถึงจะปกป้องตนเองได้ มีแต่อำนาจบาตรใหญ่เท่านั้นถึงจะทำให้ผู้อื่น
ก้มศีรษะยอมเป็นข้ารับใช้ได้ สิ่งอื่นที่เหลือล้วนเป็นเพียงภาพมายา
เฉกเช่นบุปผาในคันฉ่องหรือจันทร์หาในวารีกี่เท่านั้น อีกทั้งนับแต่อดีต
จวบจนปัจจุบัน โดยมากก็ล้วนอ้างลิขิตสวรรค์มาสร้างบารมีให้ตนเอง
เพื่อช้อใจคนทั้งสิ้น แต่ได้กลายเป็นฮ่องเต้ผู้สูงศักดิ์ทั้งหมดเสียเมื่อไรเล่า

ทว่าในเมื่อจุดมุ่งหมายของเขาอยู่ที่ได้ห้ล่า และสถานการณ์ของได้ห้ล่า
ก็เป็นเช่นทุกวันนี้แล้ว เขาก็ไม่มีเจตนาที่จะเก็บซ่อนความทะเยอทะยาน
เอาไว้โดยนึ่งครองตำแหน่งผู้ปกครองแห่งแดนเหนือแล้วแสวงทำตน
เป็นขุนนางผู้ภักดีของราชวงศ์อันต่อหน้าผู้คนที่ต่อไป

เว่ยเซ้าเย็นใจลอยอยู่ที่เดิม ครู่หนึ่งถึงค่อยหมุนกายขึ้นมาจากไป

ราษฎรที่อยู่เบื้องหลังเห็นเขาจะไปแล้วจึงพากันไล่ตามไปด้วย
ความอาวรณ จวบจนไม่อาจไล่ตามได้ทันอีก พวกเขาจึงคุกเข่าลงกับพื้น
แล้วกราบน้อมส่งอยู่เบื้องหลังของเขา

เมื่อกลับขึ้นสู่ถนนหลวง เว่ยเซ้าก็ห่ออาชามุ่งหน้าต่อไปยังทิศทาง
ของด่านจีวหลี ทว่าการเปลี่ยนเส้นทางเช่นนี้ย่อมต้องเสียเวลาในการ
อ้อมไปกลับ อย่างเร็วที่สุดกว่าจะรุดถึงด่านจีวหลีได้ก็คือพรุ่งนี้ คาดว่า

เสี้ยวเดียวคงผ่านเข้าสู่อำเภอลงปีไปก่อนนานแล้ว

เหลยเหยียนกับเหล่าผู้ติดตามเห็นนายของตนได้ใจราษฎรท้องถิ่นมาโดยมิได้ตั้งใจ แม้อำนาจจะยังแผ่ลงมาไม่ถึงลุ่มน้ำไหวสุ่ย ทว่านับจากนี้ชื่อเสียงบารมีในแถบนี้ย่อมเพิ่มขึ้นมหาศาล ในใจพวกเหลยเหยียนจึงไม่มีใครไม่ยินดีปรีดา

ผิดกับในใจของเว่ยเซ้าที่รื้อนรจนกระวนกระวายอยู่บ้าง ระหว่างทางจึงไม่หยุดพักใดๆ ทั้งสิ้น เพียงรุ่งเช้าของวันถัดมาก็ย้อนกลับมาถึงถนนสายเดิมแล้ว

ขณะเดินทางผ่านละแวกเมืองเซียวไป พลันเห็นแต่ไกลว่าบนถนนหลวงฝั่งตรงข้ามมีกองทัพนวชนหนึ่งมุ่งหน้ามาพร้อมกับธงทิวที่คลี่สะบัดและฝุ่นดินที่ฟุ้งตลบ ครั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาอีกเล็กน้อยจึงแยกออกมาตรงกึ่งกลางของฝั่งตรงที่ปลิวไสวท่าลมอยู่นั้นเขียนอักษรขนาดเท่าไต่ว่า 'หยาง' เมื่อรู้ว่านั้นคือไพร่พลของหยางชิน เว่ยเซ้าจึงควม้ามุ่งตรงไปเบื้องหน้าทันที

ขณะเคลื่อนพลมาบนถนนหลวง หยางชินซึ่งนำทัพอยู่หน้าทหารก็เห็นแต่ไกลเช่นกันว่าฝั่งตรงข้ามมีบุรุษบนหลังม้าลึบกว่าคนมุ่งหน้าตรงมาโดยไม่หลบเสียงทัพใหญ่ ซึ่งผิดปกติยิ่งนัก หยางชินแคลงใจว่าอาจมีเล่ห์กล เพื่อความไม่ประมาทจึงบัญชาให้ทัพใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังตนหยุดฝีเท้าแล้วคอยสังเกตการณ์ก่อน

รอนจกอีกฝ่ายใกล้เข้ามาแล้วจึงเห็นว่าชายหนุ่มที่นำหน้ากลุ่มมีสีหน้าท่าทางเปี่ยมบารมีน่าเกรงขาม ขณะดั่งเลใจกำลังจะสอบถามอีกฝ่ายกลับได้ยินคนผู้หนึ่งที่อยู่เบื้องหลังของชายหนุ่มผู้นั้นตะโกนขึ้นก่อน

ด้วยสัมผัสเสียงอันก้องกังวาน "ท่านคือหยางชินผู้ว่าการมณฑลหยางโจว ใช่หรือไม่ ข้าคือเหลยเหยียนแม่ทัพในปกครองของเยียนโหวแห่งโยวโจว และนายของข้าก็อยู่ที่นี้ด้วย!"

ก่อนหน้านั้นแม่หยางชินร่วมมือกับเว่ยเซ้าตีตลบหลังเซวียไท่จนตั้งตัวไม่ได้ ทว่าก็ยังไม่เคยได้พบหน้าเว่ยเซ้าแห่งแดนเหนือกับตามาก่อน เพียงได้ยินได้ฟังมาว่าอีกฝ่ายเป็นคนหนุ่มวัยเพียงยี่สิบเศษและมีรูปร่างโดดเด่นเหนือใคร ครั้นเพิ่งดวงตามองไปเห็นชายหนุ่มผู้นั้นทอดสายตาทั้งคู่มาที่ตนพร้อมผงกศีรษะทักทายด้วยใบหน้าที่เป็นอันยิ้ม หยางชินจึงไม่อาจกดข่มความยินดีเอาไว้ได้ พลิกกายลงจากม้า สาวเท้าเร็วรีเดินขึ้นหน้าไปต้อนรับโดยไม่รั้งรอ

เว่ยเซ้าเองก็ลงจากม้ามาเช่นกัน ภายหลังทั้งสองกล่าวคารวะซึ่งกันและกันแล้ว หยางชินก็เอ่ยคำสรรเสริญเยินยอว่าตนได้ยินชื่อเสียงของเยียนโหวมาช้านาน ได้พบปะครั้งนี้ช่างเป็นเกียรติและเป็นความโชคดียิ่งนัก

เว่ยเซ้าสอบถาม "ข้าส่งคนนำสารไปให้ท่านผู้ว่าการตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ท่านได้รับหรือไม่ ข้าศึกที่ล้อมเมืองเซียวคลี่คลายลงแล้วกระมัง"

หยางชินเอ่ยตอบ "เมื่อวานข้าได้รับข่าวสารจากท่านโหวถึงเพิ่งจะตื่นจากห้วงฝัน ที่แท้เซวียไท่ถึงกับอ้อมเมืองเซียวไปหมายจะซัดน้ำมาท่วมเมือง เคราะห์ดีที่ได้ท่านโหวเดินทางไปซัดขวางไว้ก่อน ยิ่งได้รู้ว่าท่านโหวนำทัพมาด้วยตนเองประหนึ่งสวรรค์เบื้องบนเกื้อหนุนเช่นนี้แล้ว มีหรือที่ข้าจะยังนั่งเฉยรอความตายต่อไป ยามนั้นข้ารวมพลฝ่าออกจากเมืองมาทันที ทัพเซวียไท่ถูกข้าสังหารจนแตกพ่ายยับเยิน ถอยร่นกลับไป

ทางอำเภอหลังปีแล้ว ข้าระลึกลงถึงท่านโหวจึงมุ่งหน้ามาต้อนรับโดยเฉพาะ
ไม่ทราบว่าคุณใหญ่ของท่านโหวอยู่ที่ใด และลงใต้มาครานี้ด้วยจุดประสงค์
อันใดกัน" เขาพูดจบก็ทอดตามองไปยังเบื้องหลังของเว่ยเซ้า

เว่ยเซ้ายิ้มยิ้มน้อยๆ "ไม่ขอปิดบังท่านผู้ว่าการ ข้าลงใต้มาครานี้
ด้วยเรื่องส่วนตัวเท่านั้น จึงมิได้นำทัพมาแต่อย่างใด อีกทั้งที่นี่ก็อยู่ใน
เขตปกครองของท่าน หากข้านำทัพมาเฝ้าเท่ากับล่วงเกินท่านหรือ"

หยางชินตะลึงงัน คราวนี้เขาถูกเขวียไท่ล้อมกักอยู่ในเมืองเซียว
จนไม่อาจทะลุวงฝ่าวางออกไปได้ ทว่าในช่วงเวลานั้นเขวียไท่ก็ไม่อาจบุก
เข้ามาได้เช่นเดียวกัน สองฝ่ายจึงคุมเชิงตรึงกำลังกันมาหลายวันแล้ว

เมื่อวานเขวียไท่ยังคงสั่งการให้ทหารแสวงปักธงทิวและชุดหลุมดิน
สำหรับวางหม้อประกอบอาหารไว้รอบรัศมีหลายลี้่นอกเมืองเช่นเดิม
เพื่อตบตาหยางชิน ขณะที่ฝ่ายหยางชินมิได้นึกสงสัยแม้แต่น้อย
ในยามนั้นก็มิเกาทันที่หุ้มสารบบหนึ่งยิ่งขึ้นมาบนกำแพงเมือง พลทหาร
จึงนำไปมอบให้หยางชิน นี่ถึงกับเป็นสารที่เว่ยเซ้าเขียนมาด้วยตนเอง
ท้ายข้อความประทับใจด้วยตรามัจฉาดูเดียวกับสารที่เคยติดต่อกันคราก่อน
หยางชินถึงได้รู้ว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้น เช่นที่เขาบอกเล่าต่อเว่ยเซ้าเมื่อครูนี
เขารู้แล้วว่าหากตนยังไม่ตะลุยกองฝ่าวางล้อมออกไป กระทั่งเขื่อนอันเล่อ
ถูกทำลายลงไปจริงๆ ทั้งเมืองย่อมยากที่จะรอดพ้นคราวเคราะห์ไปได้
ประกอบกับรู้ว่าทัพใหญ่ของเว่ยเซ้ามาเป็นกองหนุนแล้ว ขวัญกำลังใจ
จึงยิ่งฮึกเหิมเพิ่มขึ้นมา รีบเรียกประชุมแม่ทัพนายกองแล้วให้ประกาศ
ข่าวนี้ออกไปโดยไม่รอช้า

เหล่าทหารเมื่อรู้ข่าวต่างตกตะลึงไปตามๆ กัน แต่ละคนก่นด่า

ด้วยโทษว่าเชวียไท่อำมหิตชั่วช้า ก่อนจะพากันอาสาออกรบ หยางซิ่น จึงฉวยจังหวะขณะที่ฝ่ายเชวียไท่ชุดหลุมดินเพื่อวางหม้อประกอบอาหาร เปิดประตูเมืองนำทัพฝ่าออกไปฆ่าสังหาร ฝ่ายเชวียไท่มิได้เตรียมการ ป้องกันสักนิด กองทัพที่ย่อยหย่อนความระวังจึงถูกชนฆ่าชนิดตั้งตัวไม่ติด ต้องสู้พลาถอยพลาถ สุดท่ายเห็นว่าต้านทานไม่อยู่แล้ว เชวียไท่จึงจำใจ ละทิ้งเมืองเซียว นำทหารที่แตกพ่ายเตลิดหนีไปทางอำเภอหลังปีตั้งแต่ เมื่อคืน

ฝ่ายหยางซิ่นเมื่อคลี่คลายวงล้อมที่เมืองเซียวสำเร็จก็นึกถึงเว่ยเซ้า รีบรุดมุ่งหน้ามาต้อนรับโดยไม่รีรอ สองฝ่ายจึงมาพบกันกลางทางที่นี้อย่างไม่คาดฝัน

หยางซิ่นลอบตกระลึงอยู่ในใจขณะที่สายต่ายังคงพิศมองเว่ยเซ้าอยู่ เดิมทีหยางซิ่นนึกว่าเว่ยเซ้านำทัพลงได้มาจริงๆ ถึงได้ยื่นมือไปแทรกแซงเรื่องของเชวียไท่ ไม่คาดคิดว่าข้างกายเขาจะมีกำลังพลเพียงลึบกว่านายนี้เท่านั้น อาศัยคนน้อยนิดแค่หยิบมือก็สามารถคลายวงล้อมให้ตนได้แล้ว

หยางซิ่นพลันคิดในใจ...เว่ยเซ้าแม้อายุยังน้อยทว่าเป็นถึงผู้ปกครองแห่งแดนเหนือซึ่งมีชื่อเสียงอันเลื่องลือไปทั่วแผ่นดิน มีแนวโน้มอย่างมากที่จะได้ครองใต้หล้าในภายภาคหน้า เหตุการณ์ในครั้งนี้ทั้งกำลังใจและกลยุทธ์ของเขาล้วนเป็นสิ่งชั่วชีวิตของตนน้อยนักจะได้พบพานกลุ่มอำนาจนี้ได้ให้ล้ำยามนี้แม้มีมากมาย ทว่ากลุ่มที่ดูเข้าที่พอจะช่วงชิงใต้หล้ากับเขาได้นั้นมีน้อยแสนน้อย ตนแม้ครอบครองมณฑลหยางโจวอยู่ แต่ไม่ว่าด้านขุมกำลังหรือชื่อเสียงบารมีล้วนแต่ห่างชั้น

ไม่อาจเทียบเคียงกับเว่ยเซ้าได้ หากวันหน้าต้องปะทะกันแล้วถูกบดขยี้ ก็มีผู้ช่วยโอกาสนี้สานไมตรีด้วยการขอความมีกักตัก ช่วยเขาสำเร็จการใหญ่ ในวันข้างหน้าเสียเลย ต่อไปหากเขาได้ขึ้นแทนที่ราชวงศ์ฮั่นจริง ตนก็จะไม่พลาดความชอบในฐานะผู้ร่วมสนับสนุน เช่นนี้ย่อมจะเห็นอกว่าเป็นปรปักษ์กับเขาเป็นไหนๆ

ครั้นตัดสินใจได้เด็ดขาด หยางชินก็ค้อมกายกล่าวด้วยสีหน้าอันเคารพนบ "ท่านโหวไม่เพียงอาจหาญเหนือสามัญ สติปัญญา ยิ่งล้ำเลิศยิ่งกว่าผู้ใด ครั้งนี้หากมิใช่ท่านโหวให้การช่วยเหลือ ข้าต้องหลงกลแผนชั่วของเซวี่ยไท่เป็นแน่แท้ บุญคุณและคุณธรรมอันใหญ่หลวงนี้ ข้าหยางชินจะจดจำไว้ในใจ นับแต่นี้หากท่านโหวมีสิ่งใดจะใช้สอยขอได้โปรดบัญชามาได้เต็มที่ หยางชินอยู่ที่นี้จะน้อมรอท่านโหวลงได้มารวางแผนการใหญ่ร่วมกัน!"

มีหรือที่เว่ยเซ้าจะฟังความนัยในวาจาของหยางชินไม่ออก เขาก็จึงตอบรับในทันที "หากได้ครองลาภยศแล้ว จะต้องร่วมแบ่งปันกับท่านแน่นอน!"

หยางชินปีติยินดีเป็นล้นพ้น ครั้นเห็นว่าม้าของพวกเว่ยเซ้าดูเหมือนจะวิ่งห้อยมายังไม่หายเหนื่อยจึงรีบสั่งคนให้นำม้ามาเปลี่ยน อีกทั้งจูงม้าพาหะของตนมามอบให้เว่ยเซ้ากับมือแล้วเอ่ยว่า "อาชาตัวนี้แม้มีกักตักอดอ้างว่าเดินทางได้วันละพันลี้ ทว่าก็เป็นยอดอาชาที่คัดสรรมาจากหนึ่งในพัน ในเมื่อท่านโหวรอนแรมมาจากแดนไกลย่อมต้องมีธุระสำคัญอื่น หากไม่รังเกียจ ข้าขอมอบอาชาตัวนี้ให้ท่านโหวไปใช้ผลัดเปลี่ยน"

เว่ยเซ้ารับม้ามา เนื่องจากในใจมีแต่ห่วงหาเสียวเฉียว สนทนา

ต่ออีกเพียงสองประโยคจึงกล่าวอำลาเพื่อออกเดินทางต่อ

หยางซิ่นที่ตามมาส่งเอ่ยขึ้นเมื่อถูกคิดได้ "ท่านโหวจะไปที่อำเภอ หลังปีกระมัง ที่นั่นอยู่ในเขตแดนของเซวียไท่ ทว่าครั้งปีมานี้กลับมี ผู้เปี่ยมสามารถปรากฏตัวขึ้นที่นั่น เขาล้อมพื้นที่ตั้งตนเป็นใหญ่ มีราษฎร ไปพึ่งพาสวามิภักดิ์จำนวนมาก บัดนี้น่าจะมีกำลังคนราวห้าหกพันแล้ว กระทั่งเซวียไท่ยังไม่อาจทำอันใดเขาได้ เล่ากันว่าคนผู้นี้มีนัยน์ตาสีมรกต มาแต่กำเนิด เดิมเป็นเพียงพรานป่าในภูเขา ทว่ายามนี้กลับผงาดขึ้นมา อย่างรวดเร็วจนมิอาจดูเบา ตามรายงานจากม้าเร็วของหน่วยสอดแนม เมื่อเข้านี้แจ้งว่าเซวียไท่พ่ายศึกหนีไปยังอำเภอหลังปีแล้วรวบรวมไพร่พล เตรียมจะไปปราบบุรุษนัยน์ตาสีมรกตผู้นั้นต่อ เห็นทีไม่แคล้วต้องรบพุ่งกัน สืบสนงุ่นวาย หากท่านโหวผ่านไปที่นั่นต้องระวังป้องกันให้มากนะขอรับ"

เว่ยเซ่าเพิ่งเคยได้ยินนาม 'บุรุษนัยน์ตาสีมรกต' เป็นครั้งแรก ในเมื่ออีกฝ่ายเป็นเพียงผู้นำทัพคนเร็วร้อนที่ยึดพื้นที่ตั้งตนเป็นใหญ่เท่านั้น เว่ยเซ่าจึงมิได้เก็บมาใส่ใจสักนิด จนได้ยินว่าอำเภอหลังปีกำลังจะ โกลาหลหนัก ทว่าเสี่ยวเฉียวกลับไปอยู่ที่นั่นเสียได้ ในหัวใจถึงได้ร่อนนร กระวนกระวายเป็นเท่าตัว เขารีบเอ่ยขอบคุณหยางซิ่นแล้วกล่าวอำลา ขึ้นม้าควบจากไปทันใด

ระหว่างทางเขามีได้หยุดพักอีกเลย ก่อนฟ้ามีดของวันนั้นก็ผ่านด่าน จิวหลี่ตรงเข้าสู่อำเภอหลังปีไปในรวดเร็ว

เสี่ยวเฉียวมาพำนักที่อำเภอหลังปีได้สองวันแล้ว สองคนพี่น้อง ไกลชิดกันเพียงใดย่อมไม่ต้องเอ่ยถึง ทางด้านปี่จื้อยิ่งยกย่องให้เกียรติ

เสียวเฉียวในทุกด้าน ไม่เพียงเข้าป่าไปด้วยตนเองเพื่อสรรหาของป่าที่สดใหม่มาให้นางได้กินอิม เมื่อคืนยังเป็นฝ่ายแยกไปนอนอีกห้องตามลำพังเพื่อให้พวกนางสองพี่น้องได้ร่วมเตียงสนทนากันยามราตรี

พริบตาเดียวช่วงกลางวันของวันนี้ก็ผ่านพ้นไปอีกวัน ฟ้ามืดลงอีกคราแล้ว

เมื่อคืนเป็นคืนแรก เสียวเฉียวจึงไม่มัวเกรงอกเกรงใจปีจื้อ นอนกอดพี่สาวของตนตลอดราตรี ทั้งอดอดอั้นทั้งซุกซบอยู่ในอ้อมอกอันนิ่มนุ่มนั้นราวกับได้ยอนคืนสู่วันวานเมื่อครั้งยังไม่ออกเรือน ทั้งสองสนทนาสรวลเสไรซึ่งความกลัดกลุ้มโดยสิ้นเชิง ทั้งเบิกบานสำราญใจมิรู้หาย

ทว่าคำคินนี้ต่อให้หนังหน้าของเสียวเฉียวจะหนาสักเพียงใด นางก็ไม่ควรที่จะเอาแต่ใจตัวไปนอนร่วมกับต้าเฉียวเป็นคืนที่สองอีก ด้วยเหตุนี้พอตกค่ำ หลังสนทนากับผู้เป็นพี่สาวไปไม่กี่ประโยคนางจึงบอกว่าตนเองเพลียแล้ว ขอกลับห้องไปพักผ่อนก่อน

แต่ต้าเฉียวไหนเลยจะยอมปล่อยให้นางไป ยุคมือของน้องสาวไว้พลางเอ่ย "ไม่เป็นไรหรอก ข้าตกลงกับพี่เขยเจ้าเรียบร้อยแล้ว คินนี้ยังให้เจ้ามานอนเป็นเพื่อนข้าเช่นเดิม"

เสียวเฉียวยิ้มแบ่น "ไม่ดีหรอก! หากข้ายังให้พี่สาวนอนเป็นเพื่อนอีกแม้ปากพี่เขยจะไม่พูด แต่ในใจต้องคิดแน่ว่าน้องสาวคนนี้ช่างไม่รู้จักความเอาเสียเลย คราวหน้าจะไม่ไปรับนางมาอีกแล้ว!"

ต้าเฉียวถูกนางพูดเข้าจนดวงหน้าร้อนระวาบ รีบชี้แจงทันที "พี่เขยเจ้าไม่มีทางคิดเช่นนี้แน่ หมู่นี้เขาเองก็งานยุ่งยิ่งนัก มักพูดเสมอว่าไม่อาจอยู่เป็นเพื่อนข้าตลอดเวลาเช่นกาลก่อน ยากนักที่เจ้าจะมาเยือน

ไม่อาจรั้งนางไว้ได้แล้ว"

ปี่จู้ยี้ดกุ่มแขนของภรรยาไว้แล้วกระซิบปลอบโยนหลายประโยค จากนั้นจึงชำเลืองมองเสี่ยวเฉียวด้วยสีหน้าท่าทางที่ดูเหมือนลังเลและกระอักกระอັก

เสี่ยวเฉียวจับสีหน้านั้นได้จึงสอบถามทันที "พี่เขยมีเรื่องใดไซ้หรือไม่"

ต้าเฉียวพิศมอมสามีของตนเช่นกัน

ปี่จู้ยี้ดกุ่มเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบซ้ำๆ "พี่เข้ามา...เพราะอยากจะเตรียมการส่งนายหญิงไปจากที่นี่โดยเร็วที่สุด"

ต้าเฉียวตะลึงงาบ เกาะแขนผู้เป็นสามีแล้วแหงนหน้าซักถาม "เกิดเรื่องใดขึ้นหรือ"

ปี่จู้ยี้ดกุ่มต้าเฉียวอีกครา ประคองนางนั่งลงก่อนจึงค่อยเอ่ยตอบ "ไม่มีเรื่องใหญ่โตอันใดหรอก เจ้ากับนายหญิงไม่ต้องตื่นตระหนก เพียงแต่เมื่อครูข้าได้รับข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าเซวียไท่บุกตีเมืองเซียวไม่สำเร็จจนพ่ายแพ้ล่าถอย แต่ไพร่พลที่ยกกลับมาดูเหมือนกำลังมุ่งหน้ามาทางนี้ ข้าหวังใจว่าเขาคงคิดจะถือโอกาสที่ผ่านหลังปีแะมาโจมตีซ้ำอีกครั้ง ข้ามีแผนรับมือแล้ว แต่ด้วยคำนึงถึงฐานะอันสูงส่งของนายหญิง หากยามนี้เปิดศึกขึ้นแล้วเกิดเหตุพลาดพลั้งอันใดขึ้นมา ข้าจะไม่อาจให้คำชี้แจงต่อเยียนโหวได้ ดังนั้นหลังจากใคร่ครวญโดยละเอียดแล้วจึงคิดว่าควรรวยจ้งหระก่อนที่เซวียไท่จะมาถึงส่งนายหญิงจากไปก่อนจะเหมาะสมที่สุด"

หนึ่งปีมานี้ต้าเฉียวค่อยๆ เริ่มคุ้นชินกับการบราฆ่าฟันเยี่ยงนี้แล้วเช่นกัน สำหรับผู้เป็นสามีนางยิ่งเชื่อมั่นในตัวเขาจากใจจริง รู้สึกว่า

มรณภาพจันหน 3

ขอเพียงมีเขาอยู่ไม่ว่าเรื่องใดนางก็ไม่หวาดหวั่นพรึ่นพริ้งทั้งสิ้น เมื่อฟังเขาพูดจบ ต้าเฉียวจึงทำเพียงมองน้องสาวด้วยสีหน้าอวารณ์ ทว่ามีได้เอ่ยคิดคำนับแต่อย่างใด ด้วยรู้แ่ใจดีว่านี่คือวิธีที่เหมาะสมที่สุดแล้วจริงๆ

เสี่ยวเฉียวยอมเข้าใจกระจ่างว่าที่ปี่จื้อคิดอ่านเช่นนี้ล้วนทำเพื่อความปลอดภัยของนางทั้งสิ้น ดังนั้นนางจึงตอบรับทันทีโดยไม่อิดเอื้อน "ข้าจะทำตามที่พี่เขยเตรียมการ เดิมที่ข้าเองก็คิดจะออกเดินทางขึ้นเหนือในวันสองวันนี้แล้วเช่นกัน"

ปี่จื้อเพ่งมองนางพลางกล่าว "ขอบคุณนายหญิงยิ่งนักที่เข้าใจ เข้าตรูฟุ้งนี้ข้าจะใช้เส้นทางลัดส่งท่านออกจากหลังปี่ด้วยตนเอง"

เสี่ยวเฉียวกล่าวขอบคุณเขาแล้วเอ่ยปนยิ้ม "ข้ามีถ้อยคำจะบอกพี่เขยอยู่พอดี ก่อนหน้านี้ยังไม่ทันได้พูดเลย คราวก่อนที่เขยียไท่บุกตีเหยียนโจว พี่เขยเคยช่วยชีวิตน้องชายข้าที่นอกเมืองจวีเหยียเอาไว้ ข้าซาบซึ้งใจยิ่งนัก เดิมทีหากยังไม่ได้รับความเห็นชอบจากพี่เขย ข้าก็ไม่ควรพูดเรื่องของท่านออกไป แต่ด้วยความซาบซึ้งใจเป็นเหตุ หลายวันก่อนข้าจึงยังใจไม่อยู่บอกกล่าวต่อบิดาไปแล้ว บิดาข้าเองก็จดจำเรื่องในวันนั้นอยู่ในใจเสมอมา ภายหลังยังคงเสียใจไม่หายที่เสาะหาท่านไม่พบ เมื่อได้รู้เรื่องนี้จึงตื่นตื่นยินดียิ่ง ผากให้ข้ามาถ่ายทอดคำพูดด้วยว่าบิดาข้าจะจดจำบุญคุณของท่านไม่ลืมเลือน ความข้องเกี่ยวระหว่างท่านกับสกุลเฉียวแต่เก่าก่อนก็ให้ลบล้างไปนับแต่บัดนี้ ต่อไปพี่เขยคือผู้ที่มีอิสระเป็นของตนเองแล้ว บิดาข้ายังบอกอีกว่าหากมีโอกาสหวังว่าวันหน้าจะได้พบกันอีกเพื่อกล่าวคำขอบคุณต่อหน้า"

ปี่จื้อกับต้าเฉียวสบประสานสายตากัน นัยน์ตาของทั้งสองล้วน

ฉายแววปลื้มปิติ

แม้ทั้งสองจะเป็นสามีภรรยากันแล้ว แต่อย่างไรก็เป็นการแต่งงานที่พวกเขาตกลงกันเอง ต้าเจียวซึ่งตกอยู่ในสภาพมีบ้านทว่าไม่อาจกลับไป จึงไม่แคล้วเสียใจมาตลอด ยามนี้แม้ยังมีได้รับการเห็นชอบจากเจียวเยวี่ ผู้เป็นบิดา ทว่าเจียวผิงในฐานะผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดดอกปากเช่นนี้ก็เท่ากับให้การยอมรับพวกตนแล้ว

ปี้จื้อกล่าว "ขอบคุณนายหญิงยิ่งนัก! ปี้จื้อไร้สิ่งใดจะตอบแทน ยังคงมีเพียงคำมั่นประโยคเดิมนั้นที่ข้าเคยให้ไว้แก่นายหญิงตั้งแต่เมื่อแรก... วันหน้าหากมีสิ่งใดใช้สอย โปรดบัญชามาได้เต็มที่ วาจาในวันนั้นข้ามิกล้าลืมเลือนเป็นอันขาด!"

คืนนั้นเสี่ยวเจียวไม่ยอมนอนร่วมเตียงกับต้าเจียวอีก นางตรงออกจากห้องไปด้วยตนเอง ปล่อยให้ปี้จื้อกับต้าเจียวอยู่ด้วยกันตามลำพัง

สองสามีภรรยาประสานสายตากันหนึ่งหน ปี้จื้อก็เดินขึ้นหน้าไปอุ้มภรรยามาถึงข้างเตียงแล้วบรรจงวางส่งนางลงไปอย่างเบามือ เขากิ่งนั่งกึ่งเอนอยู่เคียงกายนาง กล่าวพลางได้ฝ่ามือแผ่วเบาไปบนหน้าท้องที่ยิ่งนูนสูงเมื่อนางเอนร่างลง "วันนี้เจ้าตัวน้อยเตะเจ้าอีกหรือไม?"

ต้าเจียวหุนหันชอบยุบหน้าอันผึ่งผายของผู้เป็นสามี ดวงหน้าประดับรอยยิ้มอันเปี่ยมสุข "ตอนเช้าเจ้าตัวน้อยกระดุกกระดิกไปมาอยู่ในท้องของข้าอีกแล้ว ปลูกข้าตื่นแต่เช้าเสียว"

ปี้จื้อก้มศีรษะลงประทับหนึ่งจุมพิตบนหน้าผากนางก่อนเอ่ยเสียงนุ่มนวล "ลำบากเจ้าแล้ว รอให้เจ้าตัวน้อยคลอดออกมาก่อน หากว่า

เป็นเด็กชาย ข้าจะตีกันเขาเอง ใครใช้ให้เขาเตะเจ้ากันแล้ว"

ต้าเฉียวหัวเราะคิกคักพลางให้เขาเอนนอนลงพร้อมกับตน นางคว่ำกุ่มฝ่ามือใหญ่ซึ่งเต็มไปด้วยไต้ที่หนาและแข็งนั้นมาแนบบนแก้มที่อ่อนนุ่มของตนแล้วคลอเคลียไปมา จากนั้นจึงกล่าวขึ้นว่า "เมื่อคืนน้องสาวเอ๋ยชมท่านให้ข้าฟัง นางบอกว่าท่านน่าเลื่อมใสยิ่งนัก ข้าเองก็รู้สึกที่ท่านพี่เป็นเช่นนั้น เพียงแต่ข้ายังคิดไม่ออกเสียที่ว่าความสามารถในการรบทัพจับศึกของท่านเรียนรู้มาจากที่ใดกันแน่"

นัยน์ตาสีมรกตของปี่จื่อสว่างวูบวาบเมื่อสบกับสายตาใคร่รู้และเปี่ยมด้วยความเทิดทูนของภรรยา เขาขบคิดเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยตอบ "ข้าเองก็ไม่รู้เช่นกัน อาจเป็นพรสวรรค์ก็เป็นได้ ข้าจำได้ว่าเมื่อครั้งยังเด็กมีอยู่หนหนึ่งข้าบังเอิญได้เห็นท่านอาของเจ้านำพาทหารส่วนตัวมาฝึกซ้อมที่สนามฝึกม้า ท่านอาเจ้านำยาเกรงประหนึ่งเทพแห่งสงคราม เสียงคำความของเหล่าทหารที่ตั้งสะเทือนฟ้าลั่นสะท้านมาถึงตัวข้าในชั่วขณะนั้นด้วยข้าบอกตนเองในใจทันทีว่าเมื่อเติบโตใหญ่ข้าจะต้องเป็นบุคคลเช่นท่านอาของเจ้าให้จงได้ ตั้งแต่นั้นข้าจึงเริ่มใช้ม้าในสนามมาฝึกทหาร จินตนาการว่าข้าคือแม่ทัพของพวกเขา ส่วนพวกมันก็คือทหารของข้า ข้ามีทหารในมือมากมายเพียงนี้ หากเผชิญหน้ากับข้าศึก ข้าควรจะมีบัญชาการอย่างไร..."

ขณะบอกเล่าพลันเห็นสายตาของต้าเฉียวเพ่งมองมาอย่างจืดจ่อ เขาจึงอายจนหน้าแดงเรื่ออย่างไม่อาจควบคุม วาจาจึงหยุดชะงักเปลี่ยนมาถามว่า "ทำให้เจ้านึกขึ้นแล้วกระมัง"

ต้าเฉียวสั่นศีรษะ "ข้ายังอยากฟังอีก ท่านเล่าต่อสิ"

เลือกท่านผู้เดียว ท่านมีชีวิตอยู่ ข้าก็มีชีวิตร่วมกับท่าน แต่หากท่านเป็นอะไรไป ข้าก็จะติดตามท่านไปด้วย ข้าไม่กลัวอันใดหรอก!"

ปี่จื้อพิศมองภรรยาหนึ่งก่อนจะประคองดวงหน้านางแล้วมอบจุมพิตอันลึกล้ำอีกครั้ง

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ในยามที่ผืนฟ้าเพิ่งปรากฏแสงเงินแสงทองเสี้ยวเดียวก็ตื่นแล้ว เมื่อขุนเหนียงที่ร่วมเดินทางมาด้วยเตรียมทุกอย่างเสร็จสิ้น ปี่จื้อก็จะส่งนางออกจากหมู่บ้าน

เดิมทีปี่จื้อกับภรรยาพำนักอยู่ในหมู่บ้านพรานป่าบนเขาอกตัดอำเภอหลิงปี่ เนื่องจากผู้มาพึ่งพาสวามีภักดีมากขึ้นทุกที โพร่พลที่ฝึกซ้อมในแต่ละวันก็มากถึงหลายพันคน หมู่บ้านพรานป่าจึงไม่อาจรองรับได้นานแล้ว

เชิงเขาทิศตะวันตกเฉียงใต้ของตัวอำเภอมีหมู่บ้านสกุลหุอยู่แห่งหนึ่ง บังเอิญเมื่อสามเดือนก่อนบุตรชายคนเดียวของเจ้าของหมู่บ้านไปมีเรื่องผูกแค้นกับเซวียไท่จนถูกสังหาร จากนั้นยังถูกบีบคั้นให้ส่งมอบทรัพย์สินและที่นาอีก ด้วยความโศกเศร้าระคนเดือดดาล เจ้าของหมู่บ้านซึ่งได้ยินชื่อเสียงของปี่จื้อจึงมาขอสวามีภักดีและต้อนรับปี่จื้อเข้าพำนักในหมู่บ้านสกุลหุ ไม่เพียงยกย่องปี่จื้อเป็นหัวหน้า ยังยินดีสละทรัพย์สินและที่นาเพื่อสนับสนุนการซื้อม้าและอาวุธ ขอเพียงให้ได้ล้างแค้นเซวียไท่ในวันหน้าเท่านั้น ปี่จื้อจึงจัดสรรกำลังพลและเสริมสร้างความแข็งแกร่งของค่ายในหมู่บ้านสกุลหุจนหมู่บ้านนี้แข็งแกร่งประดุจดังเหล็กก็ไม่ปาน รอบรัศมีเยี่ยสิบลิ้นมีการสร้างรั้วค่ายระหว่างทุกป้อมรักษาการณ์ ทำให้ข่าวสาร

ส่งถึงกันได้โดยราบรื่นไร้อุปสรรค

สองวันที่เสียเวลายาวมาเยือนก็พำนักอยู่ในหมู่บ้านสกุลหนูแห่งนี้เอง ก่อนออกเดินทางเสียเวลายาวไปกล่าวอำลากับเขียวฉือ

นางมาที่อำเภอหลังปีครานี้แม้มีปีจ้อไปรับด้วยตนเองและยังมีพวกจ่าไซคอยอารักขา ทว่าเขียวฉือก็ยังคงติดตามเสียเวลายาวมาด้วย เดิมที่ตั้งใจว่าจะเดินทางกลับพร้อมนาง ไม่คาดว่าพอได้ยินว่าเซวียไท่ จะมาโจมตี เขียวฉือก็รู้สึกกระตือรือร้น บอกว่าจะรั้งอยู่ช่วยพี่เขยใหญ่ อีกแรง

ปีจ้อเดิมที่ไม่ปรารถนาให้เขียวฉือรั้งอยู่ที่นี้ ทว่าเขากลับยื่นกรานหนักแน่น บอกว่าอยากหาประสบการณ์ให้มากขึ้น นี่เป็นโอกาสอันดี เขาจึงไม่ยอมจากไป

แรกเริ่มเสียเวลายังพูดโน้มน้าวน้องชายหลายประโยค ทว่าเห็นเขาไม่หวั่นไหว ใจจึงคิดว่าในยุคสมัยนี้มีศึกสงครามไม่ว่างวัน ยากจะแน่ใจ ได้ว่าวันหน้ามณฑลเหียนโจวจะไม่ถูกผู้อื่นรุกรานอีก ในเมื่อน้องชาย เป็นบุตรชายคนเดียวของสกุลเขียว ภายหน้ามีศึกก็ต้องรับศึก ไม่มีทางหลบเลี่ยงได้ การประคบประหงมเขาจึงมิใช่หนทางที่ถูกต้องเป็นอันขาด ในเมื่อเขาปรารถนาจะร่วมรบก็ให้เขาได้ทำตามเจตนารมณ์เถิด ประการแรกได้เพิ่มประสบการณ์ดังเช่นที่เขาว่า ประการที่สองปีจ้อ ใช้น้อยด้านมาก มีน้องชายช่วยเหลืออยู่ด้านข้างอีกแรงก็น่าจะพอช่วย อันใดได้บ้างไม่มากก็น้อย ดังนั้นนางจึงตอบรับในที่สุด เพียงยกกำชับเขา หลายหนว่าให้ระมัดระวังตัว เสร็จศึกแล้วรีบกลับเหียนโจวโดยเร็ว อย่าให้ท่านพ่อต้องวิตกกังวล ส่วนตนเองก็จะมุ่งหน้าขึ้นเหนือกลับโยวโจว

เดียวคือรับคำแล้วมาส่งเสี่ยวเดียวถึงข้างรถม้า ก่อนจะยื่นมือพุง
พี่สาวขึ้นรถ

ก่อนจะก้าวขึ้นรถม้า เสี่ยวเดียวหันหลังไปเห็นตำเดียวใช้มือข้างหนึ่ง
ประคองท้อง ยืนมองตนอยู่ที่ปากทางเข้าหมู่บ้าน ดวงหน้าเกลือก้อนด้วย
ความอาลัยอาวรณ์ ในใจเสี่ยวเดียวจึงระคนไปด้วยความแค้นขึ้นปนเศร้า
เล็กน้อย นางหันไปเอ่ยกับปี่จื่อที่อยู่ข้างกาย "ขอบคุณพี่เขยยิ่งนักที่ดีต่อ
พี่สาวข้าถึงเพียงนี้"

ปี่จื่อตะลึงไปชั่ววูบใจ ก่อนจะเอ่ยตอบในทันที "นางดีต่อข้ายิ่งกว่า"
ยามเอ่ยวาจาชายหนุ่มหันหลังไปมองภรรยาที่ยังคงยืนส่งพวกเขาอยู่ตรง
ปากทางเข้าหมู่บ้าน สีสันอันอ่อนโยนในดวงตาของเขาฉายออกมาจนสิ้น
เสี่ยวเดียวคลี่ยิ้มละไม เข้าไปในรถม้าพร้อมกับซุนเหนียง

ตลอดเส้นทางลงใต้คราวนี้หน่วยของครุฑษ์ของงยาไชลั่วนมิกล้ำ
ย่อหย่อนผ่อนคลายเป็นแต่่น้อย ยิ่งมิกล้ำห่างจากเสี่ยวเดียวแม้ระยะทาง
เพียงเล็กน้อย ตั้งแต่เมืองตงก็ยังคงติดตามนางมาจนถึงที่นี่ด้วย ในที่สุด
ยามนี้ก็ได้เห็นนายหญิงจะออกเดินทางกลับเสียที พวกเขาจึงค่อยเบาใจ
ลงได้บ้าง ต่างติดตามขบวนอย่างกระชั้นชิด

เมื่อล้อรถม้าหมุนเคลื่อน เสี่ยวเดียวก็ชะโงกศีรษะออกไปโบกมือ
อำลาตำเดียวที่ยังคงไล่ตามมาส่งตนไม่ลดละ กระทั่งเงาร่างของอีกฝ่าย
ยิ่งหดเล็กลงทุกทีจนไม่อาจมองเห็นได้อีกต่อไป สาวน้อยถึงได้หัดศีรษะ
กลับเข้ามานั่งแล้วเบือนหน้าไปลอบเช็ดดวงตาหนหนึ่ง

ซุนเหนียงเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในสายตาดำจึงโอบเสี่ยวเดียว
เข้าสู่อ้อมอกของตน รอจนออกเดินทางไปได้สักระยะจึงค่อยเอ่ยปาก

"นายหญิงคงอิจฉาพี่สาวที่จวนจะได้เป็นแม่คนแล้วกรรมัง อย่าได้
ร้อนใจไปเลยเจ้าคะ กลับไปหนนี้ขอเพียงนายท่านรั้งอยู่ที่เรือน นายหญิง
ก็อีกไม่นานแล้ว"

เสี่ยวเฉียวรู้ว่าอีกฝ่ายหมายจะปลอบให้ตนเบิกบาน ในใจแม้ยัง
เอือมตันด้วยความอาวรณ์ของการจากลา ทว่าเพื่งนี้ถึงเรื่องที่จะ
ให้กำเนิดบุตรกับเว่ยเซ่า นางก็พลันตะขิดตะขวงใจ ทั้งรู้สึกแปลกอย่างไร
ชอบกลจึงกลั้นหัวเราะไว้ไม่อยู่ เปล่งเสียงหัวเราะออกมา "ข้าไม่ยอม
อุ้มท้องคลอดบุตรเร็วปานนี้หรือ!"

ซุนเหนียงกล่าว "นายหญิงจวนจะครบสิบหกปีแล้วนะเจ้าคะ
เหมาะสมพอดีที่จะเตรียมตัวเรื่องให้กำเนิดทายาท คาดว่าทั้งสูหยินผู้เฒ่า
กับนายท่านก็ต้องเฝ้ารออยู่เช่นกัน"

เสี่ยวเฉียวสิ้นศรัทธาระวัง ครั้นซุนเหนียงยังคงเอ่ยต่อ สาวน้อย
จึงป้องปากอีกฝ่ายไว้ทันที

เมื่อครู่ซุนเหนียงเพียงแต่กลัวจะเห็นนางโศกเศร้าด้วยยังอาศัย
กับการพรางจาก ถึงได้เบี่ยงประเด็นมาเป็นหัวข้อสนทนานี้ ครั้นเห็นนาง
ไม่ยอมให้ตนเอ่ยถึงเรื่องมีทายาทกับนายท่านจึงได้แต่เลิกงา หันมา
โอบกอดนางเช่นเดิมแล้วเปรยขึ้นราวกำลังรำพึงรำพันกับตนเอง
"นายท่านน่าจะระบชนะกลับไปถึงจวนแล้วกรรมัง คาดว่าคงกำลังเฝ้ารอ
นายหญิงกลับไปอยู่เป็นแน่!"

เสี่ยวเฉียวอิงแอบอยู่ในอ้อมอกของซุนเหนียงพลางหวนนึกถึง
ไม่กี่วันก่อนที่เว่ยเซ่าจะไปศึก

ราตรีแรกที่รู้ว่าเขาจะต้องเดินทาง ด้วยวิตกกังวลว่าถัดจากนั้น

สรีฐียุหิยนจะเกิดเรื่อง นางจึงมุ่งหวังอย่างแรงกล้าว่าเธอจะสามารถรั้งอยู่กับนาง เช่นนี้นางจะได้มีที่พึ่งพิง แต่ถ้าหากเธอไม่ได้ตกปากรับคำ ก็แล้วไปเถิด นี่กระไร รับปากไปก่อนแล้วมาบิดพลิ้วกันในวันรุ่งขึ้น เรื่องแก่งลลอนนางเท่านั้นที่ยังพอเข้าใจได้ อย่างไรก็ตามเสียการวางแผนรอบท้พจ็บศึกก็เป็นเรื่องใหญ่ ทว่าสิ่งที่ชวนให้โมโหก็คือเธอกลับไม่มีที่ท่าจะยอมรับผิดชอบในเรื่องนี้แม้แต่น้อย

เอาเถิด ผู้ใดให้เธอคือท่านโหวผู้สูงส่งกันแล้ว เสียชื่อเสียงเองก็ไม่ได้ วาดหวังว่าเธอจะปริปากพูดรับผิดชอบอยู่แล้ว ทว่าชั่วดีอย่างไรก็ควรจะต้องแสดงออกสักเล็กน้อยกระมัง

เธอช่างทำดียิ่ง นางชุ่นเคื่องเขา เธอถึงกับโกรธปั่นปิ้งตามเสียนี้ สามารถรีดตจกจากนั้นล้วนทำตัวผิดปกติ มิได้แต่ต้องนางเลยสักนิดเดียว

แน่นอนว่าเสียชื่อเสียงมิใช่คาดหวังให้เธอมาแต่ต้องนาง หากแต่นางกังขาเหลือเกินว่าเธอถือสิทธิ์อันใดมาทำบั้งต้งชักสีหน้าเช่นนั้นใส่นางโดยไร้ซึ่งเหตุผล หากมิใช่ระหว่างกลางยังมีสรีฐียุหิยนประสานอยู่ หนนี้ในเมื่อได้กลับมาเยี่ยมบ้านทั้งที นางก็ไม่อยากกลับไปเร็วเช่นนี้เลยจริงๆ

เสียชื่อเสียงทำปากยื่น ร้องชีก่อนกล่าว "เขาน่ะไม่เฝ้ารอข้ากลับไปหรอก ข้าเองก็ไม่ได้อยากเห็นหน้าเขา!"

รถม้าและหน่วยองครักษ์ของจ๋าย่าไชซึ่งมีหน้าที่อารักขาเสี่ยวเฉียวเคลื่อนไถลออกไปทุกที จนกระทั่งทั้งขบวนลับหายไปบนถนนดินเหลืองที่มุ่งจากปากทางเข้าหมู่บ้านออกไปสู่ภายนอกสายนั้น

หญิงรับใช้อาวุโสคนหนึ่งเดินมาพุงดำเฉียวเข้าไปด้านใน ครั้น
ดำเฉียวหมุนกายจึงเห็นจิ้งจี่ยืนอยู่ตรงพื้นที่โล่งเบื้องหลังตนไม่ไกลนัก
สายตาของเขาทอดมองไปยังปลายสุดของถนนดินเหลือง ไบหน้า
คล้ายเจ็อดด้วยอารมณ์ผิดหวังบางเบา ดำเฉียวจึงเดินตรงไปหาเขา

จิ้งจี่เห็นดำเฉียวเดินมุ่งมาหาตนจึงรีบเดินขึ้นหน้าไปต้อนรับ

ดำเฉียวหยุดฝีเท้าเบื้องหน้าเขาแล้วเอ่ยพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ

"น้องสาวข้าจากไปอย่างเร่งด่วนจึงไม่ทันได้กล่าวอำลากับคุณชายจ
แต่นางก็ฝากให้ข้ามาถ่ายทอดคำพูดแทน นางซาบซึ้งใจยิ่งนักที่
ก่อนหน้านั้นคุณชายจงให้การช่วยเหลือหลายครั้ง ซึ่งช่วยฐานะของนาง
ได้อย่างใหญ่หลวง วันหน้าหากมีโอกาสจะต้องตอบแทนแน่นอน"

จิ้งจี่กล่าว "นายหญิงกล่าวหนักไปแล้ว ข้าเองก็ทำเพื่อทดแทน
บุญคุณ เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น ไหนเลยจะคู่ควรแก่การเอ่ยถึง"

ดำเฉียวเอ่ยต่อ "ข้าได้ยินท่านพี่บอกว่าเซวียไท่กำลังยกทัพมาทางนี้
เกรงว่าจะเกิดศึกอันดุเดือด เข้านี้้องสาวข้าก็จากไปแล้ว คุณชายจงเอง
ก็มีผู้เร่งจากไปโดยเร็วเกิด ผู้ที่เซวียไท่มุ่งหมายจะจัดการคือท่านพี่ของข้า
คุณชายจงเป็นผู้ไฝ่สันโดษ มิควรเลยที่จะถูกหอบม้วนเข้ามาข้องเกี่ยว
โดยใช่เหตุ"

จิ้งจี่เอ่ยแย้ง "โยฮูหยินจึงกล่าวเช่นนั้นเล่า ออย่าว่าแต่วันนั้นสามี
ของท่านเคยช่วยชีวิตข้าไว้เลย ต่อให้ไม่มีเหตุการณ์ในวันนั้น ข้ากับ
เซวียไท่ก็เป็นศัตรูที่ไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันอยู่แล้ว ข้าแค้นใจจนแทบ
อยากไปบั่นศีรษะมันกับมือเสียดี๋ยวนี่ด้วยซ้ำ ในเมื่อจะมีศึก ข้ายิ่งสมควร
เป็นกองหน้า ไหนเลยจะกลัวเอาตัวรอดเฉพาะหน้าอย่างตาขาว ข้ารู้ว่า

อุทัยินเจตนาดี ข้าจงจี้อธิษฐานไว้ด้วยใจ"

เขาคำนับตำเคี้ยวก่อนจะหมุนกายก้าวยาวๆ ออกเดินไป

ปีศาจพันก้อยที่อำเภอลงปิงมาเนิ่นนานแล้ว จึงรู้เส้นทางกระจ่าง ยิ่งนัก เขาเลือกใช้ทางลัดสายหนึ่ง เพียงรุ่งขึ้นก็ส่งเสี้ยวเดียวออกจากอำเภอลงปิงได้อย่างราบรื่น

ด้วยรู้ว่าเซวียไท่อาจเปิดฉากบุกได้ทุกเมื่อ ตลอดทางเสี้ยวเดียวจึงคอยเร่งรัดมิให้ปีศาจตามส่งนางต่อ ให้เขารีบรุดกลับไปโดยเร็ว ภายหลังพ้นเขตอำเภอลงปิงแล้วปีศาจจึงไม่บ่าเบียดอีก ไหว้วานขอให้งยาไซระวังดูและระหว่างทางให้มาก จากนั้นก็หยุดม้าที่ริมทาง มองส่งจนกลุ่มของเสี้ยวเดียวไปไกลแล้วจึงรุดกลับอย่างเร่งรีบ

ข่าวจากหน่วยสอดแนมเมื่อวานนี้ให้รายละเอียดชัดเจนยิ่ง ความเป็นมาของเซวียไท่โจวจอมเมืองเซียวทว่าพลาดท่าเสียที เพื่อกอบกู้หน้าตากลับคืนขณะเดียวกันเพราะหวั่นเกรงว่าขุมกำลังของปีศาจจะยิ่งขยายใหญ่โต เซวียไท่จึงระดมไพร่พลที่แตกพ่าย หมายมานบุกตีหมู่บ้านสกุลหูซ้าอีกคราอย่างอดรอนทนไม่ไหว คำนวนจากระยะทางในการเดินทางแล้วจะมาถึงภายในสามวันอย่างแน่นอน

ปีศาจไม่รู้รู้สึกครั่นคร้ามเลยสักนิด การที่เซวียไท่กล้าเปลี่ยนเป้าหมายด้วยการรวบรวมไพร่พลที่เหลือมาโจมตีเขาทั้งที่เพิ่งจะพ่ายศึกก็แสดงชัดแล้วว่าอีกฝ่ายยังคงไม่เห็นเขาอยู่ในสายตาอย่างแท้จริง กำลังคนฝ่ายเขาในสายตาของเซวียไท่เป็นเพียงฝูงอีกาที่ไร้ระเบียบกลุ่มหนึ่ง เหตุที่ยังอยู่รอดมาจนปานนี้ได้ล้วนเป็นเพราะโชคช่วยเท่านั้น

ปี่จื้อทั้งไม่รื้อนร่นและไม่ล่นล่าน เขวียไ้ไ้ยงดูแคลนเขาเท่าไร เขาก็ยังม่ั่นใจมากเท่านั้น หากครั้งนี้สวรรค์ยื่นอยู่ข้างเขา เขาก็ม่ั่นใจว่า จะคว่ำกุ่มโอกาสนี้พลิกสถานการณ์ที่เมื่อก่อนต้องตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ มาตลอดให้เปลี่ยนโฉมหน้าไปได้อย่างสิ้นเชิง

เขาโชคดีเพียงใดที่ได้แต่งงานกับบุตรของผู้ว่าการเฉียวแห่งเหยียนโจว ทั้งที่มีชาติกำเนิดอันต่ำต้อยเป็นแค่บ่าวเลี้ยงม้า

เพื่อให้ตนคู่ควรกับต้าเฉียว และเพื่อให้นางมีเกียรติที่ได้เป็นภรรยา ของตน นี่ก็คือปรารถนาอันสูงสุดในใจของปี่จื้อแล้ว

ปี่จื้อเร่งรุดตลอดทางจนในที่สุดก็เข้าใกล้หมู่บ้านสกุลหูขึ้นทุกขณะ ตะวันรอนอยู่ตรงกึ่งกลางของยอดเขาที่ไกลตา ขณะฉายแสงอัสดง สูดท้ายของยามทิวา

นี่คือยามเย็นวันหนึ่งในฤดูเหมันต์ของแดนใต้อันอบอุ่น และเป็น ยามเย็นอันเงียบสงบเฉกเช่นที่เคยเป็นมาเพราะยังคงโชคดีไม่ถูกย่ำยี จากเกือกเหล็กแห่งสงคราม

ฝนไม่ลงเม็ดมาหลายวันแล้ว ถนนดินเหลืองที่ทอดสู่หมู่บ้านสกุลหู ซึ่งเคลื่อนไปด้วยหลุมบ่อสายนี้จึงแปรสภาพเป็นดินที่แตกกระแหง เมื่อเกือกม้าย่ำผ่านจะนำพาฝุ่นธุลีให้ปลิวว่อนขึ้นมาด้วยกลุ่มใหญ่ ไรนาที่อยู่สองฟากถนนลั่นแวบเกี่ยวพีชผลไปนานแล้ว บัดนี้ฝุ่นนา อันโล่งว่างคงเหลือเพียงซึ่งข่าวที่เนาเปื่อยจำนวนหนึ่ง บางครั้งบางครั้ง จะมีนกระจอกหัวดำตัวสองตัวที่กำลังเสาะหาเมล็ดหญ้าอยู่ ถูกเสียง เกือกม้าขณะที่เขาควมผ่านทำให้ตระหนกจนกระพือปีกดังพิบพิบบินกระเจิง เข้าป่าไป

ยามที่อยู่ห่างจากหมู่บ้านสกุลหนูอีกเพียงสิบกว่าลี้ ปี่จ้อก็เห็นตรงปากทางแยกเบื้องหน้ามีม้าสองตัวหยุดอยู่ริมทาง บนหลังม้าคือบุรุษสองคน ผู้หนึ่งยังหนุ่มแน่นยิ่ง วัยยี่สิบเศษรุ่นราวคราวเดียวกับตน อีกผู้หนึ่งอายุใสกว่าเล็กน้อย อายุราวยี่สิบเจดยี่สิบแปดปี

บุรุษทั้งสองแม้สวมเครื่องแต่งกายทั่วไป ทว่าปี่จ้อมองออกในปราดเดียวว่าต้องมีเชื้อชาวบ้านธรรมดาเป็นอันขาด อีกทั้งผู้ที่อายุใสกว่ายังฟังคำสั่งจากผู้ที่หนุ่มแน่นกว่าอย่างเห็นได้ชัด ปี่จ้อพลันตื่นตัวระวังภัยแต่มิได้ผ่อนความเร็วของม้า ตรงข้ามกลับควบผ่านด้านข้างของอีกฝ่ายไปราวกับเห็นบิน

"ขอเรียนถามสักครู่!" ที่ด้านหลังพลันมีคนผู้หนึ่งเอ่ยถามเสียงกังวาน "ข้างหน้าคือหมู่บ้านสกุลหนูใช่หรือไม่"

ปี่จ้อหยุดม้าแล้วเหลียวหลังไปช้าๆ

บุรุษที่ถามทางผู้นี้ก็คือเหลยเหยียน ส่วนบุรุษอีกผู้หนึ่งยอมเป็นเว่ยเช่า

ภายหลังรุดมาถึงอำเภอหลังปี เว่ยเช่าก็สอบถามเส้นทางจนมาถึงหมู่บ้านสกุลหนูตามที่เฉียวผิงเคยบอกเบาะแสเรื่องที่พี่สาวของเสี่ยวเฉียวไฉ่ จากนั้นก็ทิ้งผู้ติดตามที่เหลือให้คอยอยู่ที่ปากทาง ส่วนตนเองนำพาเหลยเหยียนรุดมาจนถึงที่นี่

ตลอดเส้นทางมุ่งลงใต้ครานี้กล่าวได้ว่าพบเจออุปสรรคนับไม่ถ้วน หลายครั้งที่นึกว่าตนกำลังจะได้พบนางแล้ว ทว่าท้ายที่สุดก็ยังคงคลาดกันอยู่นั่นเอง

มีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าความผิดหวังในกันบั้งหัวใจและความคิด

ที่หมายจะได้พบนางในทันทีทันใดนั้น มาจนบัดนี้ได้สั่งสมทัตถมจนกลายเป็นความรื้อนรุ่มยากจะทานทนเพียงใด ถึงขั้นทำให้เขาไม่อาจทนรับได้อีกต่อไปแล้ว

หากที่นี้ยังคงไม่พบนางอีก เว่ยเซ่าก็ไม่แน่ใจว่าตนเองยังจะสามารถระงับยับยั้งไม่ระเบิดอารมณ์ออกมาประเดี๋ยวนั้นได้หรือไม่

เมื่อครู่เขาเร่งม้ารวดเร็วมาจนถึงที่นี่ ทว่ากลับพบเจอกับทางสามแพร่งเข้าเสียได้ ชั่วขณะจึงไม่อาจตัดสินใจว่าเป็นทิศทางใด ทั้งละแวกใกล้เคียงก็ไม่พบเห็นใครสัญจรผ่าน ทั้งสองจึงจำใจหยุดม้าก่อนชั่วคราว ครั้นเห็นคนผู้หนึ่งห้อม้ามาแต่ไกล เหลยเหยียนจึงรีบเอ่ยปากถามทางโดยไม่รีรอ

แล้วคนผู้นั้นก็หยุดม้าหันหน้ากลับมา

เว่ยเซ่ามองเห็นอย่างชัดเจนว่านัยน์ตาสีมรกตคู่นั้นทอประกายอันน่าอัศจรรย์ท่ามกลางตะวันรอนแสงสุดท้าย

"บุรุษนัยน์ตาสีมรกต!" เหลยเหยียนเห็นแล้วเช่นกัน เขาร้องโพล่งออกมาก่อนจะเหลียวไปมองเว่ยเซ่า และพบว่าผู้เป็นนายนี้ตั้งตระหง่านไม่หวั่นไหวอยู่บนหลังม้า

"เจ้าก็คือผู้นำทัพคนเร็วร่อนนัยน์ตาสีมรกตนั้นหรือ!" เหลยเหยียนตวาดถามเสียงกร้าว

ขณะจ้องเขม็งไปยังคนนอกสองคนที่ปรากฏกายขึ้นที่นี่ในช่วงเวลานี้อย่างกะทันหัน ทั้งยังมีท่าที่เป็นปรปักษ์กับตนอย่างเห็นได้ชัด ปี่จื้อก็ตัดสินใจเรื่องหนึ่งได้ในทันที

ต้องฆ่าสองคนนี้ทิ้งให้เร็วที่สุด!

ปีจื่อไม่แสดงออกทางสีหน้า เขาค่อยๆ ก้มกายลงขยหน้าไม้คันหนึ่ง จากใต้อานม้าแล้วหมุนกายไปยิงลูกธนูใส่เหลยเหยียนติดกันสามดอก ในฉับพลัน

ลูกธนูอันคมกริบผละออกจากสาย เสียงครืนครันแผ่วเบาที่เกิดขึ้น ขณะกรีดฝ่าอากาศมานั้นฟังคล้ายหอบเอาพลังมหาศาลพุ่งฉิวมาหา เหลยเหยียน

เหลยเหยียนพลันตระหนก มิได้ระวังระวางเลยสักนิดว่าอีกฝ่าย จะลงมือ เพียงพริบตา ก็เห็นคมธนูพุ่งมาถึงเบื้องหน้าของตนแล้ว จึงตัวตดาด้านสกัดอย่างเร่งร้อน

ลูกธนูสองดอกแรกถูกสกัดออกไปได้ ทว่าดอกที่สามกลับสกัดไม่ทัน เสียแล้ว เห็นคมธนูยิงตรงมาที่หน้าอกด้วยความเร็วสูง เหลยเหยียน จึงรีบหยางร่างไปด้านหลัง เมื่อกระแสลมระลอกหนึ่งเฉียดผ่านใบหน้าไป เนื้อศีรษะก็พลันคลายวูบ ลูกธนูได้ทะลวงผ่านเรือนผมบนศีรษะของเขา ไป พร้อมกับสะบัดผ้ารัดมวยผมและตัดปิ่นประดับออกเป็นสองท่อน เรือนผมซึ่งรวบตั้งทั้งศีรษะจึงสยายลงมาทันที

ขณะที่ใจยังผวาไม่คลาย เหลยเหยียนหันขวับไปมองอีกฝ่าย พร้อมโทสะที่ระเบิดขึ้นในใจ ลิ้นเสียดังแข็งเขาก็ชักดาบประจำกาย กระตุ่นม้าจะพุ่งเข้าไปโรมรัน ทว่าอีกฝ่ายกลับเคลื่อนไหวว่องไวยิ่งกว่า เพียงเป่าปากด้วยเสียงอันเฉียบคมครั้งเดียว ม้าพาหนะของเหลยเหยียน ก็ตื่นตระหนก

เหลยเหยียนไม่ทันตั้งตัวจึงถูกสลัดลงจากหลังม้าในคราวเดียว พร้อมกับนั้นอีกฝ่ายก็ได้ลงจากม้า พุ่งปราดมาถึงในไม่ก็ก้าวแล้วตัวตดาด

พินลงมาโดยไม่รั้งรอ

การเคลื่อนไหวอันต่อเนื่องเหล่านี้ทั้งรวดเร็วทั้งดูต้น เสร็จสิ้น
ในจิตใจเดียว แทบจะไม่ให้เวลาคู่ต่อสู้ได้ตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น

เมื่อเห็นร่างลงจากหลังม้าของตนที่ตื่นตระหนกเช่นเดียวกัน เว่ยเซ่า
ก็พุ่งตรงไปใช้ฝ่ามือกระปี่สกัดคมดาบของปีจื้อที่กำลังจะเด็ดชีพหลยเหยียน
บุรุษหนุ่มทั้งสองผละจากกันท่ามกลางเสียงกระทบของโลหะที่ดังเค็ง
ก้องกังวาน

เว่ยเซ่าเพ่งมองบุรุษนัยน์ตาสีมรกตที่อยู่เบื้องหน้าซึ่งกำลังจ้องตน
เขม็งอยู่เช่นกัน เขาหรีตาลงเล็กน้อย ค่อยๆ ซักกระปี่ออกจากฝ่าแล้ว
เอ่ยกับหลยเหยียน "ข้าจะประมือกับเขาเอง"

เมื่อครู่เพียงไม่กี่กระบวนท่าหลยเหยียนก็รู้สึกได้แล้วว่าผู้นำทัพ
คนเร่ร่อนนัยน์ตาสีมรกตซึ่งไม่รู้สาเหตุใดจึงมาปรากฏกายอยู่ที่นี้ผู้นี้
มีกระบวนท่าอันแปลกตา แม้ลงมือเรียบง่ายแต่ทว่าดูต้น ผิดแผกจากวิธี
ต่อสู้ทั่วไปที่ตนคุ้นเคย เกรงว่าตนคงมิใช่คู่ต่อสู้ของเขาจริงๆ

ปีจื้อโถมตรงเข้าไปใส่เว่ยเซ่าทันทีโดยไม่พุดอันใดสักคำ เมื่อผ่านไป
สิบกว่ากระบวนท่าก็พลิกมือหมุนเปลี่ยนทิศทางของคมดาบ ส่งผลให้
แขนข้างหนึ่งของเว่ยเซ่าถูกกรีดเป็นแผลตื้นๆ สายหนึ่ง

"นายท่านระวังขอบ!" หลยเหยียนตื่นตระหนกเป็นการใหญ่

ครั้นเหลือบมองแขนข้างที่ปรากฏรอยเลือดซึมออกมา สองตา
ของเว่ยเซ่าก็สาดประกายวาวโรจน์ สืบเท้าไปเบื้องหน้าหนึ่งก้าวพร้อม
แทงคมกระปี่สู่ลำคอของปีจื้อในฉับพลัน ปีจื้อรีบหงนหน้าไปด้านหลัง
ทันใด ทว่าผิวหนังบนลำคอด้านหนึ่งก็ถูกกรีดเป็นแผลเสียแล้ว แรกเริ่ม

เพียงปริออกเป็นรอยเลือดเส้นบางๆ ประดุจด้ายแดงเส้นหนึ่ง ต่อมาโลหิต
จึงค่อยๆ หยดหยาดลงมาจากปากแผลนั้น

เพียงชั่วพริบตาทั้งสองก็ทยอยเลือดตกยางออก ต่างฝ่ายต่าง
ถอยหลังไปหนึ่งก้าว

"เจ้าเป็นหัวหน้ากลุ่มโจรเร่ร่อน ไฉนมาปรากฏตัวที่นี่ได้!" เว่ยเซ้า
ชี้คมกระบี่ใส่พละางเอ่ยถามเสียงเย็น

ปี่จี้เอ่ยถามโดยเอ่ยเน้นทีละคำ "แล้วเจ้าเป็นผู้ใดกัน มาที่นี่
มีเจตนาใด"

ชายหนุ่มทั้งสองมองประชันทางสายตา เหตุการณ์ตั้งเครียดถึงขั้น
เพียงสะกิดก็พร้อมจะปะทุขึ้นอีกครา ทันใดนั้นเองพลันมีม้าเร็วหลายตัว
ห้อตะบึงมาแต่ไกล ผู้ที่อยู่ด้านหน้าสุดคือเฉียวฉือ ปากของเขาเปล่งเสียง
ตะโกนก้องโดยไม่รอช้า "พี่เขยใหญ่! พี่เขยรอง! นี่พวกท่านทำอันใดกัน!"

เฉียวฉือลาดตระเวนกลับมาจากป้อมรักษาการณ์ที่อยู่ใกล้เคียง
เมื่อครู่เห็นได้แต่ไกลว่ามีคนอยู่ที่นี้จึงรีบรุดตรงมา รอจนเข้ามาใกล้ถึงค่อย
จดจำชายหนุ่มทั้งสองได้ เฉียวฉือตกใจอย่างมากจึงเร่งม้ามาห้ามทัพ
อย่างรีบร้อน

เว่ยเซ้ากับปี่จี้สบตากันปราดหนึ่ง ในดวงตาต่างฉายแววตกตะลึง
ผู้ควาบขึ้น

เฉียวฉือเห็นร่างลงจากม้า วิ่งกระหืดกระหอบมาถึงก็เห็นบนร่าง
ของทั้งสองล้วนหลังโลหิต เห็นชัดว่าเมื่อครู่ประมือกันไปแล้ว หนุ่มน้อย
จึงรีบเอ่ยกับปี่จี้ก่อน "พี่เขยใหญ่ ผู้นี้คือเฮียนโหว พี่เขยรองของข้าเอง!"
จากนั้นจึงหันไปเอ่ยกับเว่ยเซ้า "พี่เขยรอง ผู้นี้ก็พี่เขยใหญ่ของข้า"

พ้านกอยู่ในหมู่บ้านสกุลหนูที่อยู่เบื้องหน้านี้! ข้าได้ยินว่าพักก่อนพี่เขยรอง
ยังอยู่ที่เมืองซ่งตั้ง เหตุใดจึงมาถึงที่นี่ได้ ทั้งยังต่อสู้กับพี่เขยใหญ่ของข้า
อีก"

ปี่จื๊อเก็บดาบแล้ว เว่ยเซ่าก็เก็บกระบี่แล้วเช่นกัน

เหลือเพียงเหลยเหยียนที่ยืนปากอ้าตาค้างอยู่อีกด้านพร้อมกับ
ผมเผ้าที่สยายยุ่งเหยิง

เขานึกอย่างไรก็นึกไม่ถึงว่าคู่เขยของท่านโหวนายนตน...ถึงกับเป็น
หัวหน้ากลุ่มโจรเร่ร่อนนับพันตัวที่อยู่ที่ตรงหน้าผู้นี้ไปได้

เว่ยเซ่าลอบระบายลมหายใจก่อนกล่าว "แล้วเจ้าเล่าเหตุใดมาอยู่
ที่นี่เช่นกัน ข้ามารับพี่สาวเจ้า นางอยู่หรือไม่"

เฉียวฉือตะลึงงันไปชั่วอึดใจก่อนจะเอ่ยตอบ "ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้
พี่เขยรอง ท่านมาซ้ำไปก้าวหนึ่ง เมื่อวานพี่เขยใหญ่ส่งพี่สาวออกจาก
หลังปี่ไปแล้ว เพิ่งจะกลับมาประเดี๋ยวนี้เอง ตอนนีพี่สาวน่าจะอยู่
ระหว่างทางกลับขึ้นเหนือแล้ว"

เว่ยเซ่ารับฟังจนซ้่าในแทบกระอักโลหิตออกมาเลยที่เดียว

เมื่อความเข้าใจผิดถูกกำจัดไป ปี่จื๊อจึงกล่าวขอภัยต่อเว่ยเซ่า
แล้วเชื้อเชิญเขาเข้าหมู่บ้านไปทำแผล ทว่าเว่ยเซ่าไหนเลยยังมีแค้น
รั้งอยู่ที่นี้อีก หลังสนทนาสั้นๆ สองสามประโยคก็ถามปี่จื๊อเพียงว่าต้องการ
ให้ตนอยู่ช่วยหรือไม่

ปี่จื๊อปฏิเสธอย่างนุ่มนวล เว่ยเซ่าจึงไม่พูดมากอีก กล่าวลาเฉียวฉือ
แล้วรีบหมุนกายออกเดินทางโดยไม่แม้แต่จะเข้าไปในหมู่บ้าน

เวย์เซานำผู้ติดตามขึ้นเหนือไปตามถนนหลวง หลายวันให้หลังก็
รุดมาถึงฝั่งทิศใต้ของท่าข้ามปากแก่อูเนาในที่สุด

ทว่าสิ่งที่รอคอยเขาอยู่...กลับเป็นข่าวร้ายอีกเรื่องหนึ่ง

พักก่อนอากาศหนาวรุนแรง หิมะหนาหนักกระหน่ำลงมาจากฟ้า
ตั้งแต่เมื่อวานผิวแม่น้ำจึงเริ่มจับตัวเป็นน้ำแข็งจนเรือที่ท่าข้ามปาก
ไม่อาจผ่านไปได้ ทว่าผิวน้ำแข็งก็ยังไม่หนาพอที่จะรองรับน้ำหนักของ
คนและม้า

นับแต่เมื่อวานจึงมีนักเดินทางที่รอข้ามแม่น้ำหวงเหอตกค้างอยู่ที่
ท่าข้ามปากทั้งฝั่งทิศเหนือและใต้จำนวนไม่น้อย ทั้งยังเพิ่มจำนวนขึ้น
เรื่อย ๆ โรงเตี๊ยมที่พักละแวกใกล้เคียงจึงมีแขกล้นทะลัก ในโรงใหญ่
ต้องก่อกองไฟให้นักเดินทางปูเบาะนอนกันบนพื้น ทุกคนต่างทอดถอนใจ
ขณะสนทนากันว่าไม่รู้ต้องรอถึงเมื่อไรจึงจะข้ามแม่น้ำได้

ราตรีตึกสงัดแล้ว ผืนฟ้าดำสนิท ทว่าในอากาศยังคงมีเกล็ดหิมะ
ปลิวโปรยลงมาประปรายเช่นเดิม

เวย์เซายืนอยู่ที่ท่าข้ามปากซึ่งหยุดเดินเรือไปแล้ว ทอดตามองไปยัง
ฝั่งตรงข้ามอันมีมิดที่อยู่ห่างออกไปถึงสิบกว่าจั้ง ขณะเหม่อลอยอยู่นั้น
เหลยเหยียนก็เดินมาถึงด้านหลังของเขาแล้วเอ่ยรายงาน "เรียนนายท่าน
ค้นหาครบทุกโรงเตี๊ยมในละแวกท่าข้ามปากแล้วไม่พบนายหญิงเลยขอรับ
คาดว่า...นางคงข้ามแม่น้ำหวงเหอไปแล้ว"

เวย์เซาเอ่ยด้วยสีหน้าที่ไร้ความรู้สึก "พวกเจ้ารุดเดินทางกันเหน็ดเหนื่อย
แล้ว วันนี้พวกเราก็กางแรมที่นี้ก่อนแล้วกัน พรุ่งนี้ค่อยไปดูที่ท่าข้ามปาก
ลิวเหอสักหน่อย บางทีอาจจะพอข้ามปากไปได้"

เหลยเหยียนซานรับก่อนจะกล่าวต่อ "แต่ละแวกนี้ไม่มีที่พักที่ดีนัก จุดพักเปลี่ยนม้าที่ใกล้ที่สุดก็อยู่ห่างออกไปกว่าห้าหกลี้ ยามนี้ตึกตื่นแล้ว ทั้งอากาศยังเหน็บหนาวไม่เหมาะที่จะเดินทางไป ข้าเห็นว่าใกล้ๆ นี้มีโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งที่ดูสะอาดสะอาดพอใช้ เมื่อครู่จึงจ่ายเงินไปจำนวนหนึ่ง ให้เถ้าแก่เจียดห้องในเรือนพักของเขาออกมา ด้านในได้จัดวางข้าวของเครื่องใช้ใหม่แล้ว วันนี้นายท่านโปรดค้างแรมที่นั่นชั่วคราวสักคืนก่อน พรุ่งนี้เข้าค่อยเดินทางกันต่อขอรับ"

เว่ยเซ่าเหม่อลยชั่วคราวก่อนจะหมุนกายเดินไปยังโรงเตี๊ยมแห่งนั้น เหลยเหยียนติดตามผู้เป็นนายไปจนกระทั่งทั้งสองก้าวเข้าสู่ประตูใหญ่ของโรงเตี๊ยมซึ่งแขวนโคมที่แกว่งไกวตามสายลมหนาวดวงหนึ่ง เถ้าแก่รู้ว่าชายหนุ่มผู้มีฐานะสูงส่ง เมื่อเห็นอีกฝ่ายเข้ามาจึงรีบเดินขึ้นหน้าไปต้อนรับด้วยตนเอง

ขณะที่เว่ยเซ่าก้าวผ่านกลุ่มนักเดินทางที่บ้างเอนพิงบ้างนั่งสัปหงก อยู่ข้างกองไฟในโถงใหญ่ เดินมุ่งหน้าเข้าไปด้านในอยู่นั้น ด้านนอกของประตูใหญ่ที่อยู่เบื้องหลังก็มีเสียงดังกรอบแกรอบซึ่งเกิดจากล้อรถม้าบาดเศษน้ำแข็งบนผิวถนนขณะกำลังจอด

"เถ้าแก่ มีห้องพักชั้นดีหรือไม่!" บุรุษผู้หนึ่งก้าวยาวๆ เข้ามาแล้วตะโกนถามเถ้าแก่ด้วยเสียงดังกังวาน

เสียงนั้นปลุกให้เหล่านักเดินทางที่จับหลับอยู่ในโถงใหญ่สะดุ้งตื่นเมื่อลืมหัดตาขึ้นพวกเขาจึงบ่งมึงมำกันยกใหญ่

ผิดกับเว่ยเซ่าที่ชะงักฝีเท้าแล้วหันขวับกลับไปทันใด

บุรุษที่เพิ่งเข้ามาพอเห็นเว่ยเซ่าก็ตื่นตะลึงอย่างที่สุด ถึงกับร้องถาม

เสียงหลงทันที "เหตุใดท่านโหวจึงมาอยู่ที่นี่ได้ขอรับ!"

เหลยเหยียนตกตะลึงไม่แพ้กัน ด้วยนึกไม่ถึงว่าบุรุษผู้นี้จะเป็น
จยาไชผู้อารักขานายหญิง

เดิมที่เขานึกว่ายามนี้พวกจยาไชได้นำหน้าข้ามแม่น้ำหวงเหอ
ไปแล้วเสียอีก ไม่นึกเลยว่าที่แท้ท่านโหวกลับเดินทางรวดเร็วยิ่งกว่า
ถึงกับทิ้งกลุ่มของนายหญิงไว้เบื้องหลังโดยไม่รู้ตัว

สองตาของเว่ยเซ่าจับจ้องไปที่รถม้าคันนั้นซึ่งจอดอยู่ใต้เงาสลับ
ของโคมไฟหน้าประตูโดยไม่ขยับกายแม้แต่น้อย

ครั้นมองตามสายตาของเขาไป จยาไชก็กดข่มความยินดีที่บังเอิญ
ได้พบท่านโหวที่นี้ลงไปก่อน รีบเดินขึ้นหน้าไปรายงานว่า "นายหญิง
อยู่ในรถม้าคันนี้ขอรับ วันนี้เร่งเดินทางมากกว่าทุกวัน เดิมทีข้าน้อยคิดจะ
หยุดพักเร็วกว่านี้ แต่นายหญิงกังวลว่าแม่น้ำหวงเหอจะฉนึ๊กเป็นน้ำแข็ง
เสียก่อน จึงเร่งรัดให้เดินทางเรื่อยมาจนถึงที่นี่ในยามนี้ ไม่คาดว่าแม่น้ำ
ยังคงฉนึ๊กแข็งจนได้..."

ยังไม่ทันขาดคำ เว่ยเซ่าก็ละทิ้งจยาไชก้าวยวามุ่งออกไปด้านนอก
ก่อนแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)